Biblioteca Centrală Regională Hunedoara-Deva

Proletari din toate țările, uniți-vă!

România liberă

ORGANUL SFATURILOR POPULARE DIN REPUBLICA POPULARĂ ROMÎNĂ

Anul XIV nr. 3689
—
4 pagini
20 bani
—
Vineri
17 august 1956

Oameni ai muncii din Republica Populară Romînă! Să luptăm cu avînt pentru înfăptuirea măreţelor sarcini stabilite de Congresul al II-lea al Partidului Muncitoresc Romîn, în vederea dezvoltării economiei şi culturii, ridicării continue a nivelului de trai al poporului muncitor, construirii socialismului în patria noastră!

(Din chemările Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn cu prilejul zilei de 23 August 1956).

Oameni ai muncii din industria siderurgică şi metalurgică! Luptaţi cu avînt pentru îndeplinirea p'anului de producţie la toţi indicii! Daţi patriei cantităţi mai mari de fontă, oţel, laminate, mai multe metale neferoase!

(Din chemările Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn cu prilejul zilei de 23 August 1956).

Fonta şi oţelul, produsele de bază ale industriei noastre siderurgice, au o importanţă hotărîtoare pentru dezvoltarea economiei noastre naţionale şi în special pentru dezvoltarea unei puternice industrii de maşini.

Măsurile luate în anii puterii populare pentru sporirea continuă a producţiei de fontă şi oţel — intrarea în funcţie a noi şi puternice unităţi siderurgice — ca şi munca tot mai productivă, mai calificată, a furnaliştilor şi oţelarilor a dus la obţinerea la finele primului cincinal a unei producţii de fontă şi oţel reprezentînd 432 la sută şi respectiv 269 la sută faţă de 1938.

Noul plan cincinal pune în faţa siderurgiştilor sarcini şi mai însemnate. Pînă în anul 1960 producţia de fontă va spori de două ori faţă de 1955 şi deci va reprezenta 864 la sută faţă de 1938, iar cea de oţel va spori de 2—2,2 ori reprezentînd peste 538 la sută faţă de 1938.

Rezultatele obţinute pînă acum dovedesc hotărîrea siderurgiştilor de a îndeplini această sarcină, de a da patriei cantităţi tot mai mari de fontă şi oţel.

TELEGRAME

Tovarăşului EDWARD OCHAB

Prim secretar al Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Unit Polonez

Dragă tovarăşe Ochab,

Cu prilejul împlinirii a 50 de ani de la naşterea dv., Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Romîn vă trimite calde felicitări.

Vă urăm mulţi ani de sănătate, muncă rodnică, succes deplin luptei P.M.U.P. şi poporului polonez pentru construirea socialismului, pentru înflorirea şi prosperitatea Poloniei Populare.

În numele Comitetului Central
al Partidului Muncitoresc Romîn
Prim secretar
GH. GHEORGHIU-DEJ

Excelenţei sale d-lui HABIB BOURGUIBA

Preşedintele Consiliului de Miniştri al Tunisiei

Tunis

Guvernul romîn, salutînd cu deplină satisfacţie proclamarea independenţei Tunisiei şi călăuzit de principiile respectării dreptului popoarelor la autodeterminare, declară solemn că recunoaşte proclamarea Tunisiei ca stat independent şi suveran.

Profund încredinţat că între popoarele noastre se pot dezvolta relaţii de prietenie şi de fructuoasă colaborare, guvernul romîn este gata să stabilească cu Tunisia relaţii diplomatice şi să facă schimb de misiuni. Îmi exprim convingerea că relaţii de prietenie, de respect reciproc şi colaborare rodnică sînt în interesul ambelor ţări şi al întăririi păcii şi colaborării internaţionale.

Urez poporului tunisian şi Excelenţei dv. succese depline în întărirea continuă a patriei dv.

CHIVU STOICA
Preşedintele Consiliului de Miniştri
al Republicii Populare Romîne

Excelenţei sale d-lui ENBAREK BEKKAI

Preşedintele Consiliului de Miniştri al Marocului

Rabat

Primind cu adîncă simpatie proclamarea independenţei Marocului şi consecvent politicii sale de respectare a dreptului popoarelor la autodeterminare, guvernul romîn declară solemn că recunoaşte Marocul ca stat independent şi suveran şi este gata să stabilească cu acesta relaţii diplomatice, cu schimb de misiuni diplomatice.

Poporul romîn şi guvernul său îşi exprimă încrederea în întărirea şi prosperitatea continuă a tînărului stat marocan cu şi convingerea că dezvoltarea unor relaţii de rodnică colaborare între R.P.R. şi Maroc este în interesul celor două popoare şi al consolidării păcii în lume.

Dorind înflorirea patriei dv., vă rog Excelenţă să primiţi cele mai bune urări pentru poporul marocan şi pentru dv. personal.

CHIVU STOICA
Preşedintele Consiliului de Miniştri
al Republicii Populare Romîne

Şeful Cabinetului Secretarului General al O.N.U. a sosit în Capitală

În ziua de 16 august a sosit la Bucureşti Andrew Cordier, şeful Cabinetului Secretarului General al O.N.U.

Oaspetele a fost întîmpinat la aeroport de B. Şerban, membru în colegiul Ministerului Afacerilor Externe, P. Silard, director ad-interim în Ministerul Afacerilor Externe, B. Bereanu, secretar general al Asociaţiei pentru Naţiunile Unite din R.P.R., şi funcţionari superiori ai Ministerului Afacerilor Externe şi ziarişti.

La sosirea pe aeroport dl. Andrew Cordier a declarat: „Am venit în ţara dumneavoastră ca reprezentant al secretarului general al Naţiunilor Unite care mi-a cerut să vizitez un număr de ţări, noi membre ale Organizaţiei Naţiunilor Unite. Vizitez cu această ocazie nouă dintre aceste ţări: Portugalia, Spania, Italia, Austria, Ungaria, Romînia, Bulgaria, Iordania, şi Irlanda. Romînia e a şasea din cele nouă ţări pe care le vizitez. E o mare plăcere pentru mine să mă aflu în ţara dumneavoastră. Sper să întîlnesc o serie de prieteni şi să duc discuţii interesante în legătură cu problemele ce privesc Organizaţia Naţiunilor Unite".

Vizitele delegaţiei Adunării de Stat a R. P. Ungare în Capitală

Membrii delegaţiei Adunării de Stat a R. P. Ungare în frunte cu Ronai Şandor, preşedintele Adunării de Stat a R. P. Ungare, care ne vizitează ţara la invitaţia Marii Adunări Naţionale a R.P.R. au făcut joi mai multe vizite în Capitală.

Dimineaţa, membrii delegaţiei, însoţiţi de Imre Juhasz, însărcinat cu afaceri ad-interim al R. P. Ungare la Bucureşti au făcut o vizită la Palatul Marii Adunări Naţionale a R.P.R. Oaspeţii au fost primiţi de tovarăşii C. Pîrvulescu, preşedintele Marii Adunări Naţionale, M. Mujic, vicepreşedinte al Prezidiului Marii Adunări Naţionale şi Tiţă Florea, vicepreşedinte al Marii Adunări Naţionale.

Delegaţia parlamentară a R. P. Ungare însoţită de tovarăşii Tiţă Florea, vicepreşedinte al Marii Adunări Naţionale şi P. Buzilă, director la Prezidiul Marii Adunări Naţionale, au făcut apoi o vizită la uzinele „23 August".

După ce au ascultat o scurtă expunere despre dezvoltarea uzinelor făcută de tov. C. Putinică, membrii delegaţiei parlamentare maghiare s-au interesat de felul în care se rezolvă în uzine problemele cu privire la reducerea preţului de cost al produselor, aprovizionarea ritmică cu materiale a sectoarelor de lucru, creşterea cadrelor, de asemenea s-au interesat de condiţiile de viaţă şi muncă ale muncitorilor, de asigurarea tehnicii securităţii muncii şi a igienii din sectoarele uzinei.

Tov. Ronai Sandor, în numele delegaţiei parlamentare maghiare a transmis un salut călduros colectivului uzinelor spunînd: „Am venit în ţara dv. pentru ca prin vizita noastră să contribuim la adîncirea prieteniei dintre ţările noastre".

Oaspeţii maghiari au vizitat apoi uzinele „Republica". Conduşi de tov. Gh. Pietroiu, directorul uzinelor, ei au vizitat laminoarele de 6 şi 3 ţoli, precum şi secţia de tras la rece.

IN EDITURA DE STAT PENTRU LITERATURĂ POLITICĂ

a apărut în volum:

Congresul al II-lea al Partidului Muncitoresc Romîn

908 pag. 20,10 lei.

Un simbol al prieteniei popoarelor sovietice faţă de poporul nostru

Declaraţiile acad. Mihail Ralea, conducătorul delegaţiei guvernamentale a R.P.R., în legătură cu preluarea tezaurului remis de U.R.S.S. guvernului R.P.R.

Joi dimineaţa a avut loc o conferinţă de presă în cadrul căreia acad. Mihail Ralea, conducătorul delegaţiei guvernamentale a R.P.R., care a participat la solemnitatea preluării valorilor istorice ale artei aplicate, decorative şi plastice româneşti, care printr-o hotărîre recentă a Consiliului de Miniştri al U.R.S.S., au fost remise guvernului romîn, a făcut declaraţii reprezentanţilor presei. Au participat numeroşi ziarişti romîni şi corespondenţi ai presei străine.

Răspunzînd întrebărilor puse de reprezentanţii presei, acad. M. Ralea a spus între altele:

Sosirea în Bucureşti a tezaurului istoric şi artistic remis de guvernul sovietic guvernului R.P.R. constituie un eveniment de o deosebită importanţă. Opinia publică din ţara noastră a fost informată la timp că printre piesele acestui tezaur de valoare excepţională se află peste 35.000 de monezi şi medalii, formînd o colecţie numismatică dintre cele mai importante din Europa, monezi datînd încă din timpul Ptolomeilor şi al lui Alexandru Macheadon, pînă în veacul nostru, peste 1350 de tablouri, gravuri şi desene, nenumărate odoare şi obiecte religioase şi faimoasa Cloşcă cu pui a cărei importanţă arheologică mondială este cunoscută încă din monografia lui Odobescu şi din alte lucrări.

În curînd piese dintre cele mai reprezentative ale acestei bogate colecţii vor fi expuse. Publicul va avea astfel prilejul să le cunoască direct şi, sînt sigur, va încerca aceleaşi puternice emoţii pe care le-au resimţit membrii delegaţiei în faţa frumuseţii şi străluciri obiectelor tezaurului.

Desigur, este de o deosebită importanţă valoarea istorică, artistică şi materială a acestui tezaur. Dar este totodată foarte important felul în care acest tezaur a fost remis ţării noastre. Această bogată colecţie ne-a fost remisă din iniţiativa guvernului sovietic, a Partidului Comunist al Uniunii Sovietice şi a popoarelor sovietice. Rareori am văzut o mai mare pornire de omenie aş zice aproape de duioşie, de devotament în dorinţa ca valoroasele obiecte să ajungă intacte în ţara noastră. Persoanele însărcinate cu remiterea tezaurului ne-au arătat o mare cordialitate. Membrii delegaţiei guvernamentale române au fost înconjuraţi la Moscova de grijă şi atenţie deosebită. Ne amintim cu emoţie de clipele înălţătoare ale solemnităţii care a avut loc în marele Palat al Kremlinului cu prilejul transmiterii valorilor istorice, ale artei aplicate, decorative şi plastice româneşti. Din partea guvernului Uniunii Sovietice, N. A. Mihailov, ministrul Culturii, a rostit o cuvîntare în care a exprimat simţămintele frăţeşti ale poporului sovietic faţă de poporul romîn şi preţuirea adîncă de care se bucură în Ţara Sovietică valorile culturale ale poporului nostru.

Piesele preţiosului tezaur au fost conservate timp de 40 de ani, salvate de la intemperii, de la trei invazii, de la incendii, de la bombardamente. Aceasta arată grija pe care a purtat-o guvernul sovietic şi comisiile de specialitate pentru a păstra nealtrat şi nealterat acest tezaur.

Timp de 7-8 zile specialiştii au lucrat zi şi noapte. El n-au cunoscut oboseala pentru a ne reda restaurată, pusă la punct, toată această colecţie. Obiectele au fost ambalate în lăzi însoţite de cataloage-inventar, legate în piele, întocmite cu o minuţioziate exemplară şi cuprind toate detaliile artistice, istorice, tehnice, vechimea probabilă a obiectului, locul descoperirii etc. Cataloagele-inventar vor fi surse documentare foarte importante pentru viitoarele cercetări arheologice din ţara noastră. Arheologii, istoricii, artiştii plastici şi alţi oameni de specialitate vor găsi un sprijin însemnat în munca lor ştiinţifică cercetînd cataloagele care însoţesc colecţia.

Remiterea tezaurului caracterizează în primul rînd o înaltă concepţie de politică externă a Uniunii Sovietice. Cunoaştem din istorie cum comori de artă naţională erau despuiate, transportate de cuceritori, populau muzeele ţărilor învingătorilor, fără ca cineva să se gîndească că aceste comori s'nt ale poporului care le-a creat. Amintim de pildă, de metopele şi frontonul Partenonului de pe Acropole care au fost duse într-un muzeu străin, de tablourile italiene care au alimentat majoritatea muzeelor din Europa, de obeliscurile egiptene care au fost transportate în alte muzee, de muzeele etnografice care se completau cu colecţii luate de la popoarele indigene. Dealtfel cele mai multe din muzeele occidentale sînt alimentate din capturile săvîrşite în ţări străine de diferiţi exploratori.

Remiţîndu-ne tezaurul, guvernul Uniunii Sovietice n-a avut în vedere decît intenţia frăţească de a restitui poporului nostru obiectele care fac parte din patrimoniul culturii lui.

Pentru noi acest act, în afară de semnificaţia sa politică este o nouă dovadă că U.R.S.S. poartă un profund respect faţă de cultura fiecărui popor, care aduce o contribuţie la patrimoniul cultural al întregii omeniri.

Acest nou gest de măreinimie făcut de Uniunea Sovietică se încadrează într-o serie întreagă de acte de prietenie, pe care popoarele sovietice le-au manifestat faţă de ţara noastră.

Această colecţie va sta mărturie vie, permanentă în ochii poporului nostru, a sentimentelor adevărate şi sincere pe care ni le poartă Uniunea Sovietică, simbol al prieteniei şi frăţiei cu Uniunea Sovietică.

Acad. M. Ralea a subliniat în continuare că lucrările de artă plastică din colecţie au fost restaurate cu cea mai mare grijă de către specialiştii sovietici pentru a nu se altera specificul fiecărui obiect, pentru a se respecta personalitatea artistului.

O parte a colecţiei a fost expusă în sala mare a Kremlinului. Oamenii sovietici au vizitat expoziţia în număr mare. Specialiştii, criticii de artă şi istoricii de artă ne-au arătat toată admiraţia lor şi au vorbit în termenii cei mai elogioşi despre valoarea artistică şi culturală a colecţiei. Au fost sentimente foarte înalte de admiraţie, de preţuire.

Ne folosim de acest prilej spre a aduce cele mai sincere mulţumiri guvernului Uniunii Sovietice pentru gestul generos pe care l-a făcut prin redarea valorosului tezaur, eveniment care leagă şi mai strîns prietenia veşnică dintre poporul romîn şi poporul sovietic.

(Agerpres)

Condiţii „specifice" sau muncă de mîntuială?

Călătoream zilele trecute spre Lăpuş. Din loc în loc, lanuri de porumb şi apoi mirişti, mirişti multe împînzite cu ciai. Oameni erau puţini pe lîncă, vreun coşaş sau cîteva fete care adunau po'oagele de fîn. Nici un car cu snopi nu stingherea circulaţia, nici o batoză nu se auzea. Să fie sărbătoare?

Explicaţia am găsit-o mai tîrziu, după ce am fost cîteva zile prin raion. Organele locale din raionul Lăpuş nu şi-au pus încă în centrul preocupărilor problema treierişului. Cu toate că secerişul poate fi socotit terminat şi la grîu, şi la orz, şi la secară, pînă la 13 august nu s-a treierat nici 1 la sută din aceste culturi.

— Raionul nostru are un „specific" deosebit, spun membrii comitetului executiv raional. Grînele se coc mai tîrziu, iar oamenii treieră după ce au terminat secerişul. Bazaţi pe această „teorie", ei au planificat terminarea treierişului la 10 septembrie şi, socotind că au înainte o perioadă îndelungată, nu se grăbesc să asigure condiţiile necesare pentru buna desfăşurare a acestei lucrări.

Se pare însă că este vorba despre un cu totul altfel de specific. Unii membri ai comitetului executiv raional îşi pierd vremea cu lucrările în birou, iar cei de la comune aşteaptă să fie „mobilizaţi". Tovarăşul Constantin Malciu, şeful secţiei agricole, abia îşi mai aminteşte de cînd n-a mai fost pe teren. De ce? Pentru că este reţinut de tovarăşul preşedinte Augustin Gheţa ca să întocmească rapoarte urgente, pentru că, se coseşte fîn pe lotul zootehnic.

În raion nu s-au amenajat încă arîile de treier, iar transportul snopilor nu constituie o preocupare pentru comitetele executive. În ziua de 12 august, la arîa din comuna Berinţa mai era doar jumătate de stog de treierat. Batoza trebuia să se oprească deoarece nu mai avea de lucru.

De altfel, în raionul Lăpuş din 52 de batoze programate nu au ajuns la arii decît 22. Comitetul executiv din comuna Popalnic Mînăştur a declanşat treierişul numai pentru obţinerea chitanţei nr. 1 la predarea cotelor. Şi cu asta s-a declarat mulţumit. În timp de o săptămînă în această comună s-a treierat numai recolta de pe 2 ha. din cele 381 recoltate.

În comuna Rogoz s-au secerat peste 500 ha dar treierişul n-a început. Preşedintele comitetului executiv din Dumbrava abia zilele trecute s-a interesat de soarta batozelor care urmează să treiere în comună.

Iată cîteva aspecte ale aşazisului specific, de care fac alta caz tovarăşii de la Lăpuş. Nu există motive care să justifice ritmul melcului cu care se lucrează aici. Şi cu astfel de metode trebuie să se termine cît mai repede.

I. COJOCARU
corespondentul „Romîniei libere" în regiunea Baia Mare

Cu ajutorul şarjelor rapide

HUNEDOARA (de la corespondentul nostru). — În primele 13 zile ale lunii curente, oţelarii combinatului siderurgic Hunedoara, au realizat 75 şarje rapide. Astfel, numărul şarjelor de scurtă durată elaborate în acest an a ajuns la 1394. Aceste succese sînt oglindă aplicării iniţiativei prim maistrului Gogu Iosan, care împreună cu schimbul său, s-a angajat să dea cel puţin 600 şarje rapide anual pe schimb.

Îmbrăţişînd această iniţiativă, prim topitorii Martinie Marişca, Gh. Anăruţ şi Mihăiţă Simion, au dat în cele 13 zile ale lunii august 82 tone oţel peste plan, iar oţelarii Dumitru Stratulat, Aurel Stanciu şi Traian Bîrlea, au elaborat lapalită 25 şarje rapide.

În întrecerea socialistă desfăşurată în cinstea zilei de 23 August, oţelarii hunedoreni primesc un ajutor substanţial şi din partea muncitorilor care execută reparaţia cuptorului Siemens Martin prin micşorarea timpului planificat de reparaţii la cuptorul nr. 3. Aceasta a dat posibilitate topitorilor de la acest cuptor să producă în plus 68 tone oţel.

Întovărăşire piscicolă

CONSTANŢA (de la corespondentul nostru). — Nu de multă vreme, un grup de 15 muncitori pescari din oraşul Constanţa şi-au unit munca şi uneltele de pescuit într-o întovărăşire piscicolă. Organizaţi pe echipe de pescuit cu paragate şi năvoadşe, ei pornesc zilnic la prins peşte.

Seara, la întoarcere, din fiecare barcă se descarcă şi pornesc către unităţile de alimentaţie publică din oraş între 70—150 kg. peşte proaspăt pentru consumatori. Dintre cei mai harnici pescari ai unităţii sînt Ion Sănulescu, Sidic Ibraim şi Hăinaru Maximilian.

Un răgaz care ar putea fi folosit în mod util

Plecarea la conferinţa de la Londra a miniştrilor de Externe ai U.R.S.S. şi Japoniei, D. T. Şepilov şi M. Sighemitu, a însemnat întreruperea temporară a tratativelor sovieto-japoneze la nivelul miniştrilor de Externe. S-a hotărît ca în lipsa şefilor celor două delegaţii care au revenit la 31 iulie, la Moscova, negocierile în vederea normalizării relaţiilor dintre Uniunea Sovietică şi Japonia, să nu fie convocate şedinţe plenare ale delegaţiilor, activitatea urmînd s-o desfăşoare doar subcomitetele, create anterior în vederea redactării unor articole ale tratatului de pace.

Acest răgaz în negocierile sovieto-japoneze intervine după o perioadă de bogată activitate, desfăşurată atît la masa tratativelor, cît şi cu prilejul întrevederilor pe care ministrul de Externe japonez le-a avut cu conducătorii sovietici N. A. Bulganin, N. S. Hrusciov şi cu ministrul sovietic de Externe, D. T. Şepilov.

Cu toate acestea, în momentul plecării şefilor celor două delegaţii la Londra, tratativele sovieto-japoneze nu se aflau într-un stadiu satisfăcător. Vina o poartă partea japoneză, o cărei atitudine pune sub semnul întrebării dorinţa sinceră a guvernului japonez de a pune capăt unei situaţii anormale, care împiedică dezvoltarea relaţiilor de prietenie sovieto-japoneze şi consolidarea păcii în Extremul Orient.

Cum altfel, decît anormal, poate fi socotit faptul că, la unsprezece ani de la capitularea Japoniei, între această ţară şi U.R.S.S., se mai menţine în mod juridic „starea de război", că între două ţări vecine cu multiple interese comune şi posibilităţi de colaborare pe diverse tărîmuri, nu există relaţii diplomatice normale, schimburi economice şi culturale? Nu e greu să dai de urma cauzelor acestei stări de fapt. Ajunge să cercetezi istoria tratativelor ce s-au desfăşurat în mai multe etape, între delegaţiile celor două ţări, precum şi multiplele aspecte ale activităţii diplomatice desfăşurate în această problemă.

Pornind de la dorinţa sinceră de a normaliza relaţiile ei cu Japonia, de a le întemeia pe bazele solide ale prietenii şi bunei vecinătăţi, Uniunea Sovietică a dat dovadă de multă bunăvoinţă în cursul tratativelor, făcînd o serie de concesii

Mozaic internaţional

la care nu era nicidecum obligată. Astfel, de pildă, partea sovietică a acceptat, la insistenţele părţii japoneze, să includă în proiectul de tratat de pace, cîteva articole şi să scoată altele, care prevedeau obligaţia Japoniei de a nu intra în alianţe militare îndreptate împotriva altor state. Partea sovietică a făcut de asemenea importante concesii părţii japoneze în problemele pescuitului, a hotărît să repatrieze în Japonia, într-un viitor apropiat (chiar înaintea încheierii tratatului) 114 cetăţeni japonezi care ispăşesc pedepse în U.R.S.S. De asemenea, U.R.S.S. a făcut Japoniei o însemnată concesie teritorială, acceptînd să-i cedeze două insule, Habomai şi Sikotan. (Gestul e cu atît mai grăitor cu cît U.R.S.S. nu avea nici o îndatorire în acest sens, de vreme ce problema teritorială a Japoniei a fost reglementată pe baza unor acorduri internaţionale cu cele de la Cairo, Crimeea şi Potsdam, recunoscute şi considerate ca valabile atît de alte puteri, cît şi de Japonia, după cum reiese chiar din tratatul de pace încheiat de unele ţări cu Japonia acum cinci ani, la San Francisco).

Cu totul altă a fost atitudinea părţii japoneze în cursul tratativelor. Cramponîndu-se de pretenţii teritoriale nelntemeiate, partea japoneză ridică un obstacol serios în calea reglementării relaţiilor sovieto-japoneze. După cum s-a arătat însă de către partea sovietică în cursul tratativelor, U.R.S.S. a hotărît să nu mai facă nici un fel de concesii teritoriale. E rîndul părţii japoneze să demonstreze dorinţa ei de a contribui la normalizarea relaţiilor sovieto-japoneze problemă care nu din vina Uniunii Sovietice a rămas pînă acum nerezolvată.

Atitudinea delegaţiei japoneze la tratative nu concordă cu dorinţa poporului japonez, care de ani de zile cere răspicat normalizarea relaţiilor ţării sale cu marele ei vecin. Perspectivele ce se deschid economiei japoneze prin oferta făcută de U.R.S.S. ca, odată normalizate relaţiile dintre cele două ţări, să se desfăşoare între ele bogate schimburi comerciale, sînt considerate foarte favorabil de cele mai diverse pături ale populaţiei.

Răgazul intervenit acum în negocierile sovieto-japoneze ar putea fi folosit în mod util de partea japoneză spre a-şi reorienta atitudinea, în conformitate cu aceste dorinţe firesti ale poporului japonez, în scopul rezolvării problemei relaţiilor sovieto-japoneze şi în interesul păcii.

A. STANCIU

Staţiunile de maşini şi tractoare — pîrghie importantă pentru ridicarea agriculturii noastre

Interviu cu tov. P. Moldovan, locţiitor al ministrului Agriculturii

Este bine cunoscut că o agricultură înaintată nu poate fi concepută fără mecanizare. Mecanizarea lucrărilor agricole înlătură metodele de muncă înapoiate şi duce la mărirea producţiei la hectar. Ea face munca ţăranului mai uşoară şi mai civilizată.

In trecut, agricultura ţării noastre era lipsită de mijloace mecanizate. Soarta pe care i-o hărăzise clica stăpînitoare Romînia, de ţară „eminamente agricolă", îi impunea obligaţia de a produce numai produse agricole, care serveau drept materie primă capitalului monopolist străin.

Ţinîndu-ne în stare de înapoiere economică, capitaliştii străini au împiedicat dezvoltarea unei industrii naţionale producătoare de maşini, inclusiv cea pentru producerea de tractoare şi maşini agricole. Aşa se face că în urmă cu 12 ani, la noi mai erau folosite 25.000 pluguri de lemn. Majoritatea muncilor agricole se executau cu braţele şi cu forţa de tracţiune animală. Peste o treime din totalul gospodăriilor ţărăneşti nu aveau deloc vite. In felul acesta lucrările se efectuau cu întîrziere şi în condiţiuni proaste ceea ce făcea ca media pe ţară să nu depăşească 800—1.000 kg. cereale la hectar.

Situaţia aceasta s-a menţinut un timp şi după eliberare. In urma legii reformei agrare din martie 1945 au intrat în patrimoniul statului un număr de tractoare de tipuri vechi, cu care s-au organizat primele centre de închiriat maşini agricole. Aceste tractoare aveau însă un consum mare de carburanţi şi lubrifianţi şi un randament scăzut. Fiind şi în număr redus, ele nu puteau satisface decît în mică măsură nevoile din agricultură.

Pentru lichidarea acestei stări de lucruri, statul nostru democrat-popular a trecut — în cadrul măsurilor de dezvoltare a economiei naţionale — la crearea unei industrii producătoare de tractoare, maşini şi unelte agricole.

Pentru introducerea tehnicii noi în agricultură şi utilizarea în mod cît mai productiv a acesteia, au luat fiinţă în toamna anului 1948 primele S.M.T. ca unităţi socialiste din agricultură. In prezent, în S.M.T. sînt concentrate mijloacele de bază ale tehnicii agricole moderne: tractoare, combine, semănători, secerători şi alte maşini agricole complexe, precum şi un mare număr de specialişti agricoli şi mecanizatori, care trebuie să îndrume şi să dovedească în practică ţărănimii muncitoare foloasele muncii făcute cu mijloacele mecanizate, să înlesnească trecerea de la mica gospodărie ţărănească spre diferite forme de cooperative de producţie agricolă.

Despre succesele dobîndite în domeniul mecanizării agriculturii noastre ne-a vorbit recent tov. P. Moldovan, locţiitor al ministrului Agriculturii, răspunzînd întrebărilor puse de un redactor al ziarului nostru.

INTREBARE: Ce ne puteţi spune despre creşterea numărului S.M.T. şi capacitatea lor de lucru?

RĂSPUNS: Din 1948 şi pînă acum, numărul S.M.T. a crescut an de an. De la 76, cîte erau în anul 1948, numărul S.M.T s-a ridicat acum la 231, iar în campania de toamnă vor mai intra în producţie încă cîteva staţiuni.

Paralel cu creşterea numărului de S.M.T. a crescut şi parcul de tractoare şi maşini agricole, provenite în cea mai mare parte din producţia proprie. Astfel, de la 2751 de tractoare fizice, cîte erau la înfiinţarea primelor S.M.T., numărul lor a crescut — pînă la 1 iulie 1956 — la 13.445 tractoare fizice, ceea ce echivalează cu 17.749 tractoare convenţionale. De asemenea, dacă în 1949 existau 3161 de batoze şi numai opt combine, numărul acestora a crescut pînă la 1 iulie 1956 la 8275 şi respectiv 543. Unele maşini speciale şi mai ales combine, au fost importate din Uniunea Sovietică.

In raport cu dezvoltarea S.M.T. (ca număr şi cu dotaţiile noi de utilaje agricole) a crescut şi capacitatea lor de lucru. De unde, în 1948 volumul lucrărilor executate de S.M.T. echivala cu 54.005 ha. arătură normală, în 1955 acestea se ridicau la 4.137.718 ha. arătură normală, adică cu peste 2.000.000 ha. arătură normală mai mult decît în anul 1952 şi aproape cu 1.000.000 ha. arătură normală mai mult decît în anul precedent. Pentru anul acesta s-a planificat executarea a 5.300.000 ha. arătură normală.

Faţă de cerinţele gospodăriilor colective şi ale întovărăşirilor agricole, S.M.T. au capacitatea de a executa în cea mai mare parte volumul de lucrări agricole solicitate de aceştea. Astfel, din volumul total de lucrări efectuate de către S.M.T. la arături de însămînţări şi ogoare de toamnă, 62—65 la sută, s-au executat în sectorul socialist, iar restul în sectorul gospodăriilor individuale. La semănat şi recoltat, 81—83 la sută s-a executat în sectorul socialist, iar restul în sectorul particular.

Pînă în prezent, S.M.T. nu au putut executa lucrări în toate ramurile de activitate ca mecanizarea muncilor grele din zootehnie, mecanizarea lucrărilor din livezi şi vii, etc. Măsurile luate în cadrul celui de al doilea plan cincinal prevăd ca S.M.T. să fie dotate cu inventar agricol mai complex spre a se putea lucra mecanizat şi în aceste sectoare.

INTREBARE: Cum a asigurat industria noastră socialistă baza energetică din S.M.T şi cum a evoluat parcul nostru de tractoare?

RĂSPUNS: Folosindu-se experienţa Uniunii Sovietice s-au pus şi în ţara noastră, bazele tehnico-materiale unei industrii proprii pentru fabricarea tractoarelor şi maşinilor agricole, precum şi marea majoritate a maşinilor agricole ale anexelor de exploatare. In anii primului cincinal, la noi în ţară au fost organizate 16 întreprinderi industriale specializate în construcţia tractoarelor şi maşinilor agricole, fiind puse în fabricaţie peste 30 de tipuri de maşini agricole.

Uzinele de tractoare „Ernst Thälman" din Oraşul Stalin au livrat S. M. T. mii de tractoare. De asemenea, industria noastră a mai livrat S.M.T. 15.000 pluguri de tractor, 7.250 batoze de treierat cereale, 5.200 cultivatoare, 5.200 semănători IAR-54, 4.700 secerători-legători, 4.500 dezmiriştitoare şi alte maşini. S-a trecut la fabricarea autocamioanelor, autocisternelor, atelierelor mobile, vagoanelor dormitor, etc., pentru deservirea S.M.T.

In ultimul timp, uzinele noastre au pus în fabricaţie noi tipuri de pluguri cu tracţiune mecanică, cultivatorul purtat pentru tractorul românesc UTOS-2, combina tractată pentru recoltarea păioaselor, maşina de strins şi căpiţat fîn, etc.

In ceea ce priveşte evoluţia parcului nostru de tractoare, acesta a pornit cu tipul de tractor IAR-22 pe roţi metalice, fabricat în Romînia în anul 1947. Apoi, s-au construit tractoare pe şenile de tipul KD-35, mai rezistente şi mai puternice. Ultimele tipuri de tractoare (KDP şi UTOS-2) sînt mult superioare celor fabricate anterior. De altfel, specialiştii noştri, pe baza noilor documentaţii tehnice şi practice, lucrează încă la unele perfecţionări ale tractorului UTOS-2 pentru a-i reduce din greutatea sa şi a-i spori randamentul de lucru.

Cu tractoarele româneşti, mulţi tractorişti dintre cei mai harnici şi pricepuţi au ajuns să realizeze şi să depăşească anual 1.000 ha. arătură normală cu un singur tractor. Pentru ca numărul acelora care obţin asemenea rezultate să fie cît mai mare, statul nostru democrat-popular acordă o mare atenţie pregătirii tehnice a mecanizatorilor. Cele 46 de şcoli cu o durată de 3 ani pregătesc anual 2.000 —2.500 de mecanici agricoli, care vor asigura în anii viitori o exploatare mai raţională a parcului nostru de tractoare şi maşini agricole.

INTREBARE: In ce măsură au contribuit S.M.T. la creşterea şi dezvoltarea sectorului socialist din agricultură?

RĂSPUNS: Firesc că pe măsură ce S.M.T. s-au întărit din punct de vedere organizatoric şi au fost înzestrate cu noi utilaje agricole, sprijinul acordat de acestea unităţilor de servite a fost din ce în ce mai substanţial. Întărirea economico-organizatorică a gospodăriilor colective şi a întovărăşirilor agricole este pentru S.M.T. una din sarcinile cele mai importante. De activitatea ce o desfăşoară S.M.T. în gospodăriile colective şi în întovărăşirile agricole depind în mare măsură dezvoltarea şi întărirea acestora.

Ajutorul dat de S.M.T. unităţilor socialiste este îndreptat în special pe linia mecanizării lucrărilor agricole, în organizarea activităţii de producţie. Ca urmare a activităţii desfăşurate de S.M.T. în gospodăriile colective, acestea au obţinut recolte sporite faţă de gospodăriile ţăranilor muncitori din sectorul individual. Astfel, gospodăria colectivă din Straja, raionul Negru Vodă, deservită de S.M.T. Topraisar, a obţinut anul trecut 3.000 kg. grîu la hectar şi 2.640 kg. orz la hectar, iar gospodăria colectivă din Berechiu, raionul Salonta, deservită de S.M.T. Cefa, a obţinut peste 2.600 kg. grîu la hectar.

Roadele culese de primele gospodării colective au atras noi familii pe calea lucrării pămîntului în comun şi cu mijloace mecanizate. S.M.T. deservesc astăzi peste 2.400 gospodării colective care totalizează o suprafaţă de peste 1.000.000 hectare faţă de 56 gospodării colective cu o suprafaţă de 14.693 hectare, cît deserveau în anul 1949.

Prin munca organizatorică dusă de către organele de partid şi sprijinul dat de S.M.T. în executarea muncilor agricole, înlocuind munca grea şi istovitoare făcută cu mîna sau cu animalele, cu munca mecanizată, a crescut simţitor şi numărul întovărăşirilor agricole. De la 1834 întovărăşiri agricole cu o suprafaţă de 187.622 hectare, cît deserveau S.M.T. în 1952, în anul 1956 numărul acestora a depăşit cifra de 7.000, reunind o suprafaţă de peste 600.000 hectare.

INTREBARE: Ce rezultate s-au obţinut pe linia extinderii mecanizării diverselor lucrări agricole?

RĂSPUNS: In primii ani de activitate, lucrările făcute de către S.M.T. s-au limitat la arături şi treieriş. Incepînd din anii 1952—1953 s-a mărit mult procentul lucrărilor la semănat, recoltat, prăşit mecanic, întreţinerea culturilor, etc. Faţă de 12 lucrări executate mecanic în anul 1949, astăzi S.M.T. dispun de mijloace pentru a mecaniza cel puţin 35 de lucrări agricole.

Datorită lucrărilor efectuate de S.M.T. în gospodăriile colective, anul trecut au putut fi mecanizate peste 90 la sută din arătură, 45 la sută din dezmiriştiri, 60 la sută din lucrările de semănat, etc. Anul trecut S.M.T. au executat un volum de lucrări la prăşitul mecanic de opt ori mai mare decît în 1953, iar în vara aceasta de 12 ori mai mare faţă de acelaşi an. In gospodăriile colective din întreaga ţară au fost economisite prin efectuarea mecanică a prăşitului peste 200.000 zile-muncă, iar prin recoltarea mecanică a păioaselor 500.000 zile-muncă.

In afară de aceasta, mecanizarea muncilor agricole sporeşte producţia la hectar, datorită faptului că ea permite efectuarea lucrărilor într-un timp scurt, deci la termenele cele mai potrivite şi în condiţiuni calitative ce nu pot fi niciodată realizate cu ajutorul muncii manuale sau cu ajutorul animalelor. Mecanizarea permite totodată aplicarea metodelor agrotehnice înaintate ca: semănatul păioaselor în rînduri dese, semănatul prăşitoarelor în cuiburi aşezate în pătrat, recoltatul cu combina, etc.

De altfel pe această linie, a extinderii mecanizării la lucrări agricole cît mai diverse şi la executarea lor la un nivel calitativ cît mai înalt, se îndreaptă eforturile tuturor mecanizatorilor, care pot contribui în mod hotărîtor la realizarea unei producţii agricole sporite.

Pe urmele materialelor publicate

Răspuns prin... tăcere

Pentru creşterea eficacităţii articolelor apărute în presă, o hotărîre a Biroului Politic al C.C. al P.M.R. şi ulterior una a Consiliului de Miniştri, au stabilit ca orice întreprindere sau instituţie, vizată în articol, să analizeze criticile primite şi să răspundă ziarului într-un termen anumit, arătînd măsurile luate pentru remedierea lipsurilor semnalate. Asemenea răspunsuri primim zilnic la ziar, ele oglindind faptul că majoritatea întreprinderilor şi instituţiilor au înţeles că presa le este de un real ajutor în lichidarea lipsurilor. Sînt însă din păcate şi o serie de instituţii care trimit răspunsuri formale, iar altele care nesocotesc obligaţiile statornicite prin hotărîrile amintite şi nu se deranjează să răspundă ziarului în termenul stabilit despre măsurile luate.

Aşa de pildă, la data de 3 martie a.c., în ziarul nostru a apărut un material intitulat „Un tezaur nepus în valoare", în care se critica faptul că în sectorul industriei carbonifere nu există preocupare pentru generalizarea experienţei minerului Iuliu Hajdu, Erou al Muncii Socialiste, precum şi a altor mineri fruntaşi. Era normal ca Ministerul Minelor, în colaborare cu C.C. al Sindicatului minerilor să discute această problemă şi să ia măsuri corespunzătoare, măsuri ce trebuiau comunicate şi ziarului în cel mult 30 de zile. Deşi de atunci au trecut patru luni, pînă în prezent la ziar nu s-a primit nici un răspuns, ceea ce ne face să credem că nici măsuri nu s-au luat pentru lichidarea stării de lucruri semnalată în material.

Şi fiindcă vorbim de Ministerul Minelor, trebuie spus că nu s-a grăbit să răspundă nici la alte materiale apărute în ziarul nostru încă de la începutul anului.

Ministerul Industriei Petrolului, nu respectă de asemenea termenele stabilite pentru trimiterea răspunsurilor la ziar în urma criticilor aduse prin materialele publicate. „O iniţiativă abandonată" se intitula un articol în care era criticat Ministerul Industriei Petrolului pentru atitudinea dovedită faţă de extinderea metodei de forare simultană a două sonde. Pînă în prezent Ministerul a răspuns însă prin tăcere la această problemă importantă pentru creşterea productivităţii muncii şi reducerea preţului de cost în industria petroliferă. Conducerile ministerelor amintite au datoria să tragă la răspundere pe cei care au nesocotit obligaţiile de mult stabilite prin hotărîrile amintite şi să semnaleze ziarului în termenul stabilit măsurile concrete ce s-au luat în urma criticilor aduse.

Fişa nr. 340

Sub titlul de mai sus a apărut în ziarul nostru o notă în cuprinsul căreia era criticat modul cu totul dezorganizat în care se lucra la laboratorul cooperativei „Dentara" din Capitală.

Din cauza neglijenţei de care dădea dovadă şeful laboratorului, numeroase comenzi erau rătăcite sau chiar pierdute, fapt care punea pe drumuri pe clienţii respectivi.

După publicarea notei, la redacţie ne-a sosit răspunsul cooperativei „Dentara" în care se arată că consiliul de conducere al cooperativei a decis înlocuirea lui Ernest Botz din funcţia de şef de laborator de tehnică dentară pentru gravele neglijenţe avute în serviciu. Totodată s-au luat măsuri pentru ţinerea unei evidenţe mai bune a lucrărilor primite.

IN CURÎND PE ECRANELE CAPITALEI

In luna septembrie, pe ecranele cinematografelor din Capitală va rula o nouă producţie a studiourilor maghiare „Trandafirii lui Allah", ecranizare după cunoscuta operetă „Gül-Baba", a compozitorului Jenö Huszka.

In clişeu: O scenă din film.

Expoziţie de artă plastică la Constanţa

CONSTANŢA (de la corespondentul nostru) Duminică 12 august, în sala sfatului popular al regiunii Constanţa, s-a deschis expoziţia de lucrări plastice, pictură, grafică şi sculptură organizată de către Uniunea Artiştilor Plastici din R.P.R.

Din cele peste 100 de lucrări de pictură şi grafică şi 11 sculpturi, majoritatea sînt realizate cu subiecte din regiune, iar mulţi din cei ce le semnează, cum sînt Boris Caragea, Ion Jalea, Lucian Grigorescu, Dumitru Ştiubei, Marius Bunescu, Dusa Poenaru Jeana, etc. sînt originari din satele şi oraşele Dobrogei. Alături de aceştia au expus din lucrările lor şi M. Rădulescu şi Gh. Cardaş, membri ai cercului plastic nou înfiinţat din Constanţa.

Vizitatorii au admirat tablourile „Debarcarea potemkiniştilor la Constanţa" de Eugen Isăr, „Cherhanaua din Tulcea" de Sorin Ionescu, „Peisaziu din port" de Dumitru Ştiubei, cum şi portretele unor colectivişti fruntaşi din gospodăriile agricole colective din Filimon Sîrbu şi Independenţa, de Dusa Poenaru Jeana.

Cinematograful de vară din Adjud

ADJUD (de la corespondentul nostru) Cetăţenii oraşului Adjud au vizionat de curînd primul spectacol în noul cinematograf de vară. La construcţia grădinii cinematografice şi-au dat concursul Depoul C.F.R. din localitate, cooperativa Progresul şi numeroşi cetăţeni antrenaţi de comitetul executiv oraşenesc şi de comisia de femei.

Grădina cinematografică dispune în prezent de o capacitate de 600 locuri, care poate fi extinsă pînă la 1.000 locuri. In afară de proiecţiile cinematografice, în grădină se pot organiza şi spectacole de teatru prin simpla demontare a ecranului de pe scenă.

Prietenii muzeului

CRAIOVA (de la corespondentul nostru) Muzeul regional din Craiova este vizitat zilnic de zeci şi zeci de oameni ai muncii, elevi, muncitori, ţărani din cele mai îndepărtate colţuri ale regiunii. Şi fiecare nou vizitator înseamnă un nou prieten al muzeului. Aşa se explică de ce tot mai mare este numărul celor care contribuie la bogăţia muzeului cu piese noi şi de valoare.

Nu de mult pionierii din satul Păsărani, raionul Filiaşi, au descoperit în albia rîului Şuşiţa, mai multe obiecte interesante.

Îndrumaţi de învăţătorul Ştefan Bădescu, ei s-au adresat îovarăşilor de la muzeul regional, care au stabilit că este vorba de un tezaur conţinînd mai multe monede, brăţări, inele şi diademe, toate din argint, ce datează din secolul al 14-lea, de pe vremea ţarului bulgar Sratimir.

Pionierii au donat aceste obiecte muzeului, contribuind astfel la îmbogăţirea fondului de piese.

Altă dată s-a prezentat la muzeu inginerul agronom Constantin Tîrziu, aducînd o sabie şi mai multe piese de harnaşament ce datează încă de pe vremea cetăţilor. Ele au fost descoperite în unele din satele raionului Vînju Mare.

Să fie mulţumiţi şi consumatorii!

In legătură cu calitatea pîinii fabricată la Oraşul Stalin

Mîncul dejun. Aşterni liniştit untul pe felia de pîine şi, gîndindu-te la ziua care deabia a început, muşti din ea. Dar ce-i asta? Simţi un gust care, nici pe departe nu seamănă cu cel al pîinii cu unt. Priveşti atent pîinea de pe masă şi constaţi cu amărăciune fie că e crudă, fie că faina era puţin mucegăită sau coaja pîinii arsă. Iată deci cum pentru tema reportajului de faţă, spre deosebire de multe altele, ai posibilitatea de a te documenta chiar în timpul mesei.

Dar... o apreciere a cauzelor care duc la o asemenea situaţie este posibilă numai în urma unei deplasări la locul de fabricaţie.

*

Clădirea fabricii de pîine din Oraşul Stalin se înalţă impunătoare, atrăgînd atenţia trecătorilor. Pînă acum trei ani aici nu era decît un cîmp cu bălării.

Pe linia ferată special construită au sosit cîteva vagoane cu făină. Este cale lungă pînă la etajul II, unde sînt instalate maşinile de cernere a făinii şi sortarea pîinii. Aceasta nu-i sperie însă pe muncitori. In locul spînarilor, care altă dată se încovoiau sub greutăţile sacilor, sînt folosite elevatoare puternice, care dau rezultate bune. Este suficient să apeşi pe un buton, ca mecanismul să intre în funcţiune.

...Şi totuşi satisfacţia muncitorilor nu este deplină. Această concluzie am tras-o aproplndu-mă de unul din ei.

— Priviţi!... ne spuse muncitorul scoţînd dintr-un sac cu făină diferite corpuri străine: bucăţi de ambalaj, de sfoară şi altele. După cîteva secunde continuă:

— Problema aceasta am rezolvat-o instalînd o sită prin care nu trec impurităţile. Dar ce ne facem cu ecalaţia problema?

— ?!

Văzîndu-mi nedumerirea, muncitorul mă pofti în sala de frămîntat unde era afişat un fel de grafic, pe care era înscrisă compoziţia făinei dată în lucru.

— Cum să producem pîine de calitate, cînd moara ne trimite făină necorespunzătoare?

Amănuntele le-am aflat ulterior: Moara „Horia, Cloşca şi Crişan" din Oraşul Stalin, care livrează întreprinderii materia primă necesară, nu respectă procesul de „maturizare" al făinii, expediind-o imediat după măciniş.

Aceasta e vina morii. Dar şi întreprinderea are vina ei. Nici ea nu respectă cele 9 zile de maturizare a materiei prime. Din lipsa unei judicioase planificări (acest lucru ar trebui să dea de gîndit direcţiei generale panificăriie din cadrul Ministerului Industriei Alimentare) se trimite uneori fabricii un procent prea mare de făină nouă. In acest fel se creează greutăţi în alcătuirea compoziţiei amestecului, ceea ce duce implicit la scăderea calităţii pîinii fabricate.

Inginerul şef Nicolae Statu, care mă însoţeşte continuă să-mi dea explicaţii în legătură cu procesul mecanizat.

— Înainte vreme, pentru a frămînta 1000 kg. cocă, trebuiau zile în şir, iar acum malaxoarele fac această operaţie într-o jumătate de oră. Tov. inginer şef pare încîntat — şi pe bună dreptate — de maşinile automate cu care este înzestrată fabrica. Numai că, după cum mi-am dat seama ulterior, el, ca şi alţii din conducerea fabricii, consideră că dat fiind nivelul de mecanizare a fabricii totul merge de la sine.

Arătîndu-mi un tînăr muncitor, tov. ing. Statu mi-a spus:

— Este un băiat bun, se numeşte Mihai Schmidt, a venit de la ţară, iar acum este cocător fruntaş.

„Întîmplarea" a făcut însă să ne îndoim de afirmaţia tov. inginer şef, fiindcă „cocătorul fruntaş" a dat tocmai atunci o „şarjă" de pîine arsă.

Considerînd că maşinile merg de la sine, conducerea întreprinderii nu acordă suficientă atenţie calificării cadrelor şi nici controlării muncii acestora. Conducerea a acceptat plecarea în concediu a unui maistru de la cuptor, fără a-i înlocui. Lucrînd necontrolat, cocătorii dau uneori fiecare zi cantităţi însemnate de pîine arsă. Aceasta din cauză că ei nu cunosc suficient de bine procesul de coacere. Uneori, dimpotrivă, în goană după depăşiri de plan, ei scot din cuptor pîinea crudă, nerespectînd timpul prescris de coacere. Este de asemenea inadmisibil ca la scoaterea din cuptor pîinea să fie depozitată în locuri unde curăţenia lasă de dorit, aşa cum se întîmplă aici.

In fabrică a fost iniţiată o întrecere pentru titlul de „cel mai bun cocător". Dar în această întrecere nu sînt antrenaţi toţi cocătorii. Se pune întrebarea: Cum reuşesc Frederic Stolz şi Iuliu Schiat, să dea pîine de calitatea I-a în proporţie de 90—96 la sută, obţinînd pe bază calităţii un spor însemnat de salariu? Aceasta avînd în vedere că pe întreaga fabrică cu greu se ajunge să se obţină 80 la sută pîine de calitatea I-a.

Realitatea este că nici comitetul sindical şi nici conducerea administrativă nu se preocupă de extinderea experienţei muncitorilor fruntaşi. Acest lucru îl poate demonstra şi graficul de calitate afişat la intrarea în secţie, grafic care nu a mai fost completat de la data de 2 august.

Faţă de acum un an sau doi, calitatea pîinii s-a îmbunătăţit. Dar de atunci au crescut şi exigenţele consumatorilor, iar colectivul fabricii, deşi a acumulat suficientă experienţă, nu dovedeşte că este la înălţimea exigenţelor. Conducerea fabricii consideră că a ajuns la o situaţie ce nu poate fi depăşită, mulţumindu-se cu realizările obţinute. Gradul de mecanizare a fabricii şi condiţiile create aici permit însă să se obţină o pîine de bună calitate.

Conducerea fabricii e mulţumită de felul cum merg lucrurile. N-ar fi însă mai bine dacă ar interesa-o în ce măsură sînt mulţumiţi şi consumatorii?

CORNELIU BUDA
corespondentul „Romîniei libere" în regiunea Stalin

NOTĂ

Cine suportă paguba?

Cetăţenii oraşului Ploeşti constată în ultimul timp că preţul legumelor şi zarzavaturilor vîndute prin unităţile Aprozar este ridicat.

In aceste condiţii, nu este de loc de mirare că unităţile Aprozar rămîn deseori cu marfa nevîndută, iar alteori cetăţeni din jurul Oborului au posibilitatea să vadă cum cantităţi mai mici sau mai mici de zarzavaturi şi legume sînt date pe apa Dîmbului. Cine poartă vina? Fără îndoială că biroul de convenţii care funcţionează pe lîngă secţia comercială, regională şi care, la fixarea preţurilor la legume şi zarzavaturi, nu se orientează şi după preţurile pieţii.

Care este reversul acestei situaţii îl veţi afla curînd. Nu de mult, O.C.L. Aprozar achiziţionase două vagoane de cartofi cărora li s-a fixat un preţ de desfacere exagerat, 1,75 lei. Se înţelege că în asemenea condiţii cartofii s-au vîndut mai greu, iar o cantitate de 4.000 kg. dela stricaţi au servit de nutreţ vitelor, vînzîndu-se la preţul de 0,10 lei kg. Cine suportă paguba? Iată o întrebare legitimă la care trebuie să răspundă biroul de convenţii şi conducerea O.C.L. Aprozar.

Un caz identic s-a petrecut la Agevacoop Ploeşti-Obor, numai că de data aceasta cantitatea de cartofi aruncaţi era de 1.350 kg. Desigur conducerea Agevacoop-ului va găsi destule argumente să „justifice" pierderea. Totuşi despre tăria acestor argumente noi ne îndoim de pe acum.

Şi în primul, şi în cel de al doilea caz, biroul de convenţii răspunde de faptul că a admis fixarea unor preţuri umilate, exagerate.

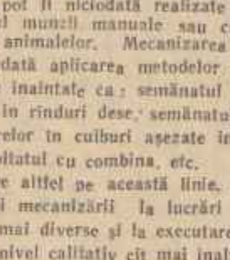
Este cazul ca biroul de convenţii şi secţia comercială regională să dea dovadă de mai multă preocupare pentru justa fixare a preţurilor legumelor şi zarzavaturilor vîndute în magazinele de stat din oraşul şi regiunea Ploeşti.

ANTON CADAR
corespondentul „Romîniei libere" în regiunea Ploeşti

ACTUALITĂŢI

Microscopul electronic de masă

Microscopul electronic, care permite oamenilor de ştiinţă să descopere tainele naturii, este un aparat destul de mare şi de complicat, care cîntăreşte cîteva sute de kilograme şi a cărui înălţime ajunge pînă la 3 m. Constructorii cehoslovaci au creat, pentru prima dată în lume, un microscop electronic portativ de masă, care se deosebeşte foarte puţin de microscoapele optice obişnuite. Noul aparat poate fi transportat cu braţele.

Mărirea obiectului se face în două trepte. Prima treaptă este mărirea electronică de 30 de mii de ori pe ecranul cu focalizare automată. De pe ecran, imaginea se fixează pe o placă fotografică specială. De pe această placă se efectuează a doua mărire. Mărirea totală ajunge pînă la 150 de mii de ori. In Cehoslovacia aparatul se foloseşte pentru cercetarea virusurilor, structurii metalelor şi a materialelor de construcţie. In timp ce microscoapele electronice existente pînă acum se montau în mod obişnuit în instituţiile ştiinţifice, noul microscop transportabil poate fi folosit în laboratoarele fabricilor şi ale uzinelor.

Anul acesta la uzina „Tesla" din Brno va începe fabricarea în serie a acestor microscoape.

Aparat de recepţie pitic

Semiconductorii destinaţi să joace un rol deosebit de important în toate ramurile economiei au început să fie folosiţi pe o scară din ce în ce mai largă. In ultimul timp există o mare rivalitate între semiconductori şi lămpile de radio. Aparatele de radio sînt mari şi grele tocmai datorită faptului că lămpile, pe lîngă că ocupă mult loc, mai necesită şi dispozitive speciale pentru alimentarea lor cu curent electric, ceea ce le face şi mai mari. Cea mai mică lampă de radio este de mărimea unui deget, pe cînd dispozitivul din semiconductori care o înlocuieşte este uneori de mărimea unui capăt de chibrit.

De curînd, M. I. Gorbunov, inginer şef al secţiei semiconductorilor a Institutului de Fizică al Academiei de Ştiinţe din R.S.S. Ucraineană, a confecţionat un aparat de recepţie de buzunar la care în loc de lămpi de sticlă sînt folosiţi semiconductori. Greutatea aparatului de recepţie nu este mai mare de 300 grame, iar mărimea lui cît o tabachere obişnuită. Aparatul de recepţie-pitic permite ascultarea posturilor de radiodifuziune pe unde lungi şi scurte.

Cinematograf pe bandă magnetică

In mod obişnuit, între filmarea şi proiecţia unui film de cinematograf trece destul de mult timp, necesar pentru prelucrarea complicată şi variată a negativului şi a pozitivului. Aceasta provoacă o serie de inconveniente. De aceea, de pildă, studiourile de televiziune nu pot să transmită imediat o cronică cinematografică abia filmată. Mai mult chiar, nici regizorul, nici operatorul n-au posibilitatea să aprecieze imediat calitatea filmării.

In această privinţă reprezintă un mare interes procedeul de filmare pe bandă magnetică, elaborat în S.U.A. Banda din acetat de celuloză neinflamabil, cu grosimea de 40 microni, este acoperită cu un strat de oxizi de fier de 10—13 microni. Lăţimea ei pentru cinematograful monocromatic este 6,7 mm, iar pentru cinematograful în culori 13 mm. Pe această bandă se înregistrează concomitent atît imaginea cît şi sunetul. Inregistrarea nu necesită nici un fel de prelucrare suplimentară şi poate fi imediat retransmisă. Recepţia se face cu televizoare obişnuite.

Banda magnetică este mai ieftină decît pelicula de cinematograf şi se poate întrebuinţa de un număr nelimitat de ori, putîndu-se şterge înregistrarea de care nu mai este nevoie.

Un automobil cu motor cu reacţie

Opinia publică de specialitate din Uniunea Sovietică a primit cu un deosebit interes noul model de automobil produs de uzina Gorki. Este vorba de un automobil înzestrat cu un motor cu reacţie. Caroseria automobilului are formă aerodinamică, iar motorul este montat la spatele maşinii.

Noul automobil prezintă un deosebit interes din

punct de vedere al descoperirii posibilităţilor de folosire a turbinelor cu gaze la automobile. Este de presupus că viteza mare, peste 200 km. pe oră, uriaşa forţă de tracţiune şi marea sa stabilitate vor permite — după unele modificări nesubstanţiale care îi vor fi aduse — folosirea noului automobil pe şoselele internaţionale.

Împrăştietor de ceaţă

Pentru evitarea accidentelor pe autostrăzi s-a conceput şi realizat, în R.F. Germană, un dispozitiv de împrăştiere a ceţii.

In vîrful unui stîlp de 9 m. se află o elice de 3 m. iar sub aceasta un reflector conic, al cărui rol este să împrăştie lateral curentul de aer produs de elice. Un motor de 28 C.P. intră în funcţiune automat, de îndată ce o celulă fotoelectrică este acţionată de ceaţă. Ceaţa este împinsă lateral, iar aerul refulat de sus în jos. Raza de acţiune a unei instalaţii este de 180 m., astfel că stîlpii se aşează la 360 m. distanţă între ei.

TEHNICO-ŞTIINŢIFICE

CĂRŢI NOI

IN EDITURA DE STAT PENTRU LITERATURĂ ŞI ARTĂ:

MIHAIL EMINESCU: Poezii (cu o prefaţă de Mihail Sadoveanu)
288 pag. 4 lei

N. D. COCEA: Pamfiete (Ediţie îngrijită şi prefaţată de Eugen Campus)
364 pagini 5,05 lei

ION CODRU DRAGAŞANU: Peregrinul transilvan (Ediţie îngrijită şi prefaţată de Romul Munteanu)
308 pag. 5,75 lei

IN EDITURA TINERETULUI

MARIN PREDA: Ferestre întunecate
88 pag. 1 leu

JAMES GREENWOOD: Povestea unui mic zdrenţăros (Traducere de V. Teodorescu şi A. Bantaş)
344 pagini 5,65 lei

Occidentali 200 la sută

S-a spus despre Suez că a devenit o piatră de încercare a conștiințelor contemporane și cred că nu s-a exagerat. Atitudinea față de destinul și acțiunile unei țări care la un moment dat pășește într-o etapă nouă a dezvoltării ei istorice măsoară fără greș nu numai generozitatea sentimentelor, dar și maturitatea gîndirii. În zilele noastre poziția colonialistului apare de două ori compromițătoare: e ridicol să te cramponezi de așezări învechite, e cu atît mai odios să comiți crime pentru apărarea lor.

Este deci explicabil faptul că mulți dintre cei care, în occident, au motive să regrete amurgul stăpînirilor coloniale, recunosc inevitabilitatea lui istorică și, nevrînd să fie nici ridicoli, nici odioși, recomandă o politică mai realistă, mai suplă. În parlamentul și în presa Angliei, glasuri care s-au unit cu cele guvernamentale pentru a considera pierderea Suezului ca o catastrofă, nu se asociază și măsurilor respective inițiate de guvern. În Franța, — unde cercurile colonialiste, neconsolate de independența acordată Marocului și Tunisiei, exasperate de rezistența pe care algerienii o opun războiului dezlănțuit împotriva lor, au găsit în „problema Suezului" un prilej de a-și manifesta furia împotriva luptei popoarelor arabe pentru independență — răsună de asemenea apeluri la înțelepciune.

Din fericire însă pentru bieții colonialiști părăsiți în aceste momente grele chiar și de unii din susținătorii lor de ieri, există pe lume și oameni curajoși care-și asumă riscul pozițiilor ridicole și odioase. Cîțiva dintre politicienii romîni fugiți din țară au sărit să apere... apele britanice ale Suezului de invazia străinilor egipteni. Viorel Tilea, care a stat „șase ore nemișcat în Camera Comunelor" urmărind dezbaterile privitoare la Suez, elogiază cu tremolouri în glas măsurile brutale adoptate de guvernul britanic. Augustin Popa le caută justificări, raționînd ca odraslă lui Zaharia Trahanache: o societate țără principii (adică Egiptul, care nu a respectat „principiul" înrobirii sale) care-va-să-zică că nu le are, drept care „dispare însăși baza oricărei ordini internaționale, lumea recade în anarhie și haos și concluzia fatală este războiul". (Răsturnînd raționamentul, ajungem la: dacă vreți să nu fie războaie, respectați „ordinea internațională" bazată pe stăpînirea unora de către alții — deci la un șantaj). Grigore Gafencu citează indignat, nu măsurile militare luate de puterile occidentale, ci faptul că Nasser a îndrăznit să prevină că Egiptul va întrebuința la rîndul lui forța dacă se va recurge la forță împotriva lui.

S-ar părea la prima vedere că Suezul a realizat ceea ce nimeni și nimic nu a putut realiza vreodată în lumea acestor politicieni: să suspende, fie și temporar, rivalitățile și sforăria, gîlceviile și intrigile. E însă numai o impresie la prima vedere. Căci dacă imprecațiile împotriva actului de suveranitate al Egiptului sînt comune, în ceea ce privește „soluțiile", cei trei exponenți ai anacronismului militant se despart. Augustin Popa e de părere că dacă ești stat dependent să rămîi stat dependent, că de ala sînt și state mai mari ca să ai de cine depinde — dar nu manifestă preferințe pentru vreunul din statele mari. Tilea pare a fi un convins susținător al măreției imperiale britanice, judecînd după zelul cu care caută să prezinte măsurile adoptate de guvernul englez ca expresia voinței unanime a națiunii „chiar dacă cu privire la unele detalii s-au exprimat păreri diferite" („detalii" sînt de pildă mișcările militare!). Cît despre Gafencu, el privește mai departe... adică peste ocean. Într-un comentariu, el susține de pildă că, „în interesul general" suveranitatea unui stat poate fi îngrădită și recomandă chiar internaționalizarea căilor de comunicație maritimă care trec prin teritoriul statului respectiv... dar își amintește că pe lume există și Canalul de Panama. Așa încît adaugă: „Se poate admite la nevoie ca un stat încărcat cu supraexperiență în chestii de ordin internațional și care a dat dovadă de destul respect de dreptul ginților să fie însărcinat de celelalte state ca în numele lor să aibă în grija sa interesul lor comun. Dar Egiptul, stat tînăr... etc.. etc.... Și ca să nu fie îndoială asupra identității statului „încărcat cu supra-experiență" (mențiunea privitoare la respectarea dreptului ginților e destul de derutantă în lumina istoriei marilor puteri occidentale), într-un alt comentariu spune: „Este nevoie de marea autoritate a Statelor Unite pentru a duce la izbînda principiul mîntuitor de internaționalizare a unor poziții însemnate..."

Este izbitor, în toate aceste luări de atitudine, că, preocupîndu-se să apere interesele britanice sau americane sau ale marilor puteri occidentale în general, cei trei politicieni uită cu desăvîrșire măcar să se întrebe care sînt interesele Romîniei în litigiul cu privire la Suez. O țară are, independent de regimul ei politic, o anumită așezare geografică din care izvorăsc anumite interese. Romînia este o țară maritimă și nu prea îndepărtată de Suez. Dar acest amănunt le pare fără interes. O singură dată e menționată Romînia într-unul din aceste comentarii: atunci cînd Gafencu varsă o lacrimă pe defuncta Comisie Europeană a Dunării, instrument al stăpînirii străine în țara noastră.

De cîte ori vorbesc despre Romînia, politicienii fugiți se declară, cu mare abundență de adjective și interjecții, frămîntați de grija pentru țară. Atunci cînd vorbesc despre o problemă internațională, ei uită pînă și că țara există și că în problema discutată are un cuvînt de spus. Din totdeauna, protipendada micilor țări din răsăritul Europei nu cunoștea elogiu mai mare adus unui membru al său decît aprecierea: „e un occidental, un occidental sută la sută!". Fugarii din zilele noastre sînt mai zeloși. Ei se fac slujitorii acelor cauze pe care astăzi în occident numai cercurile cele mai reacționare le mai apără. Au devenit mai „occidentali" decît oamenii de bun simț din occident, adică decît majoritatea occidentalilor.

Au devenit „occidentali 200 la sută".

FLORICA ȘELMARU

Prezentarea scrisorilor de acreditare de către noul ministru al Marii Britanii la București

La 16 august 1956 vicepreședintele Prezidiului Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Romîne, Mihail Sadoveanu, a primit pe Alan Alves Dudley, trimis extraordinar și ministru plenipotențiar al Marii Britanii în Republica Populară Romînă, care și-a prezentat scrisorile de acreditare.

Ministrul Marii Britanii a fost însoțit de primul secretar E. G. Wi'lan, atașatul militar colonel J. A. Mars, atașatul aerului grp. Cpt. J. S. Kennedy, al doilea secretar G. H. Chalmers, al doilea secretar D. S. Cross, al doilea secretar dr. D. D. MacDonald și atașații adjuncți G. F. Rance și R. A. W. Wright.

Au fost de față Grigore Preoteasa, ministrul Afacerilor Externe al Republicii Populare Romîne, Avram Bunaciu, secretarul Prezidiului Marii Adunări Naționale, Ion Drînceanu, director în Ministerul Afacerilor Externe și Caius Frantescu, director ad-interim al Protocolului din Ministerul Afacerilor Externe.

Cu acest prilej, Alan Alves Dudley și Mihail Sadoveanu au rostit scurte cuvîntări. Ministrul englez a transmis urările regimei Marii Britanii pentru bunăstarea și prosperitatea Republicii Populare Romîne. El și-a exprimat speranța că se va putea bizui pe sprijinul și colaborarea guvernului R.P.R. în îndeplinirea misiunii sale.

Mihail Sadoveanu a mulțumit pentru urări și a rugat la rîndul său pe Alan Alves Dudley să transmită regimei Marii Britanii urările Prezidiului Marii Adunări Naționale, pentru bunăstarea și prosperitatea Marii Britanii și a poporului său. El și-a exprimat convingerea că dezvoltarea relațiilor dintre Republica Populară Romînă și Marea Britanie este spre binele celor două popoare și în interesul păcii generale, și a asigurat pe ministrul Marii Britanii de sprijinul guvernului Republicii Populare Romîne și al Marii Adunări Naționale în îndeplinirea misiunii sale și în toate acțiunile îndreptate spre nobilul țel al prieteniei între poporul romîn și englez.

Noul ambasador al Republicii Cehoslovace la București și-a prezentat scrisorile de acreditare

La 16 august, a.c. Mihail Sadoveanu, vicepreședinte al Prezidiului Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Romîne, a primit pe dr. Ivan Rohal Ilkiv, ambasador extraordinar și plenipotențiar al Republicii Cehoslovace în Republica Populară Romînă, care și-a prezentat scrisorile de acreditare.

Ambasadorul Republicii Cehoslovace a fost însoțit de Miroslav Borak, consilier comercial, Tomas Navrat și Miroslav Karny, atașați comerciali.

La solemnitate au fost de față: Grigore Preoteasa, ministrul Afacerilor Externe al Republicii Populare Romîne, Avram Bunaciu, secretarul Prezidiului Marii Adunări Naționale, Pavel Babuci, director în Ministerul Afacerilor Externe, și Caius Frantescu, director ad-interim al Protocolului din Ministerul Afacerilor Externe.

După ce a remis scrisorile sale de acreditare, ambasadorul Republicii Cehoslovace a rostit o cuvîntare.

„Popoarele noastre — a spus ambasadorul — sînt unite printr-o legătură indestructibilă de prietenie frățească, dezinteresată care-și are rădăcini adînci în soarta asemănătoare a popoarelor noastre în trecut și astăzi în lupta pentru socialism și pentru menținerea păcii generale. De atunci, de cînd în ambele țări a învins puterea poporului, prietenia tradițională dintre popoarele noastre se sprijină pe o nouă bază.

Ambasadorul Ilkiv a subliniat că marile și minunatele succese pe care le-au dobîndit popoarele Cehoslovaciei și poporul romîn prin dezvoltarea forțelor lor de producție, prin ridicarea neîncetată a nivelului material și cultural, dau noi posibilități pentru adîncirea pe mai departe a colaborării rodnice și a întăririi legăturilor de prietenie între popoarele Cehoslovaciei și poporul romîn și și-a exprimat convingerea că întărirea și lărgirea continuă a acestei colaborări reprezintă o contribuție însemnată a popoarelor romîn și cehoslovac la pacea generală.

În răspunsul său, tovarășul Mihail Sadoveanu a salutat cu satisfacție întărirea și dezvoltarea an de an a prieteniei și colaborării frățești dintre Republica Populară Romînă și Republica Cehoslovacă, spre binele popoarelor noastre, în interesul păcii, subliniind:

„Astăzi, cînd popoarele romîn și cehoslovac construiesc socialismul, prietenia tradițională dintre cele două popoare, făurită de-a-lungul istoriei în lupta pentru libertate și independență, a căpătat un nou conținut și un nou avînt nemaicunoscut înainte.

Poporul nostru se bucură sincer de toate succesele obținute de poporul cehoslovac în dezvoltarea economiei sale naționale. În ridicarea nivelului de trai al populației, în întărirea orînduirii democrat-populare și urmărește cu multă simpatie entuziasmul creator cu care a pornit poporul cehoslovac la îndeplinirea sarcinilor celui de al 2-lea plan cincinal.

Vă rog să transmiteți, tovarășe ambasador, președintelui Republicii Cehoslovace, guvernului și poporului cehoslovac cele mai bune urări de succes în opera de construcție pășnică și de propășire a patriei dv. și dorința sinceră a poporului romîn de adîncire și dezvoltare permanentă a relațiilor dintre țările noastre".

Prezentarea scrisorilor de acreditare de către ambasadorul Republicii Populare Ungare la București

La 16 august a.c. Mihail Sadoveanu, vicepreședinte al Prezidiului Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Romîne, a primit pe Ferenc Keleti, ambasador extraordinar și plenipotențiar al Republicii Populare Ungare în Republica Populară Romînă, care și-a prezentat scrisorile de acreditare.

Ambasadorul Republicii Populare Ungare a fost însoțit de Imre Iuhasz, consilier, Gyorgy Fenyves, consilier comercial, și Jeno Gyorgy, secretar.

Au fost de față: Grigore Preoteasa, ministrul Afacerilor Externe al Republicii Populare Romîne, Avram Bunaciu, secretarul Prezidiului Marii Adunări Naționale, Pavel Babuci, director în Ministerul Afacerilor Externe, și Caius Frantescu, director ad-interim al Protocolului din Ministerul Afacerilor Externe.

În cuvîntarea pe care a ținut-o cu acest prilej ambasadorul Ferenc Keleti a subliniat că în luptele poporului maghiar și romîn pentru independență națională, pentru libertate și pentru construirea socialismului, o însemnătate deosebită are prietenia sinceră dintre ele ale cărei rădăcini își au originea din luptele comune împotriva cuceritorilor străini din timpul lui Hunyadi, Bălcescu și Iossuth. Din istoria popoarelor noastre — a spus ambasadorul — din experiențele triste ale războaielor mondiale din trecut am tras învățămîntul că trebuie să ne împotrivim cu forțe unite tendințelor de război și trebuie să împiedicăm renașterea forțelor militariste care în cursul istoriei au prilejuit suferințe necrezut de mari popoarelor noastre.

Ambasadorul a exprimat dorința sinceră a poporului muncitor maghiar de a face ca în interesul dezvoltării economiei naționale a celor două țări, al ridicării nivelului de trai al celor două popoare și în interesul păcii generale, colaborarea dintre cele două state să devină și mai largă și mai rodnică.

Răspunzînd ambasadorului Republicii Populare Ungare, tovarășul Mihail Sadoveanu a arătat că azi cînd Republica Populară Romînă și Republica Populară Ungară și-au cucerit adevărata independență, se vede cum prietenia dintre popoarele romîn și maghiar, popoare vecine greu încercate în trecut de jugul exploatării și împilării, se dezvoltă tot mai mult căpătînd un nou conținut bazat pe comunitate de interese, de orîndulre socială, de ideologie.

Multipla și rodnica colaborare dintre R.P.R. și R.P.U., politica activă pe care țările noastre împreună cu celelalte țări democrate o duc pentru întărirea socialismului și apărarea păcii în lume, a spus tovarășul Mihail Sadoveanu, constituie pentru fiecare din popoarele noastre un puternic sprijin în construirea vieții lor noi.

Exprimînd bucuria poporului romîn pentru realizările obținute de poporul frate maghiar, tovarășul Mihail Sadoveanu a urat noi succese în opera de construcție pășnică și de propășire a Republicii Populare Ungare.

(Agerpres)

Manifestări artistice în Capitală cu prilejul zilei de 23 August

Sfatul popular al Capitalei organizează numeroase manifestări artistice în zilele de 23 și 24 august susținute de artiști din Capitală.

Ansamblul de estradă, Ansamblurile de cîntece și dansuri ale M.F.A. și C.F.R.-Giulești, formațiile de amatori de la Uzinele „23 August", „Republica", „Tudor Vladimirescu", Clubul Sindicatului lucrătorilor din învățămînt, Complexul C.F.R. „Griviția Roșie", Ministerul Metalurgiei și Construcțiilor de Mașini, Casa Scînteii și altele vor prezenta programe artistice alcătuite din coruri, dansuri naționale, soliști vocali și instrumentali etc.

Spectacolele vor avea loc pe estradele din Piața Republicii, piețele Vitan și Ferentari, pe estradele din parcurile „8 Mai", „9 mai" și Mareșal Tolbuhin, la Arenele Libertății, în Parcul de cultură și odihnă „I. V. Stalin", la Teatrele de vară „23 August" și „Nicolae Bălcescu".

SPORT

Juniorii romîni conduc în întîlnirea de șah cu R. P. Bulgaria

Numeroși iubitori ai șahului au venit ieri după amiază în sala Bibliotecii Centrale Universitare să asiste la tradiționala întîlnire dintre tinerii șahiști romîni și bulgari. Ei au avut satisfacția să aplaude cîteva frumoase victorii a'e juniorilor noștri, scorul la întrerupere (prima rundă), fiind de 5—2 în favoarea reprezentativei R.P.R.

Candidatul de maestru A. Gunsberger a condus cu energie atacul împotriva lui V. Popov și l-a obligat să cedeze. Cu toate că a gîndit mult timp, Gerenski a făcut o greșeală care l-a costat o figură. Dascălu, partenerul său, a valorificat cu ușurință avantajul. Alte două victorii au adus reprezentantele echipei, Elisabeta Ienescu și Nicolau Alexandra, care au profitat cu prisosință de criza de timp în care se aflau Caramanova și respectiv Dimova. Al cincilea punct al echipei noastre l-au adus cele două remize făcute de Botez și Pavlov.

Sfîrșitul partidei Stanciu—Bogdanov a avut un final neobișnuit în practica turneelor. Ambii jucători au ajuns în criză de timp și amîndoura le-a căzut steagul în același timp! Aseară, luni, rămăsese ca arbitrii să dea decizia. Patru partide s-au întrerupt.

Azi după amiază începînd de la ora 16, continuă partidele întrerupte.

Turul ciclist al Europei

NANCY (prin telefon de la trimisul special „Agerpres"). După o zi de odihnă participanții la Turul ciclist al Europei s-au întrecut joi în cadrul celei de a 8-a etape pe distanța Strasbourg—Nancy (174 km.). Din nou victoria în etapă a revenit unui ciclist italian, Falaschi, cu timpul de 4h 38'20" care s-a numărat printre protagoniștii principali ai evadării de la urcușul „Chipotte" (km. 92). Primul sosit dintre cicliștii noștri a fost C. Dumitrescu care a ocupat locul 17 cu timpul de 4h 44'12". N. Maxim s-a clasat pe locul 20 cu același timp, iar Ștefu pe locul 22.

Iată clasamentul etapei Strasbourg—Nancy (174 km.): 1. Falaschi (Italia) 4h 38'20" (medie orară 37,500 km.); 2. Ghervasoni (Italia); 3. Rorbach (Franța); 4. Janboers (Olanda); 5. Riviere (Franța); 6. Bugdahl (R.F. Germană); 7. Leclercq (Franța) toți în același timp.

În clasamentul general individual pe primul loc continuă să se afle francezul Riviere cu 38h 43'58" urmat la 2'32" de Rorbach (Franța)" și la 4'53" de austriacul Christian. Dumitrescu se găsește pe locul 28 cu timpul de 39h 43'19".

Astăzi etapa a IX-a Nancy—Longwy (133 km).

Sărbătoarea națională a Indoneziei

Ca o punte uriașă între două continente, cele peste 3.000 de insule ale Indoneziei se resfiră de la sudul Malaiei și pînă departe, spre țărmurile incluse ale Australiei. Natura a fost mărinimoasă cu Indonezia. A așezat-o între apele a două oceane, i-a dăruit mari bogății în subsoluri, întinse pămînturi roditoare. În această țară, de care ne despart numeroase meridiane și paralele, astăzi e o zi de mare bucurie: poporul sărbătorește, pentru a 11 oară, proclamarea Republicii Indoneziei.

Povestea apariției acestei țări în lumea politică se aseamănă uimitor de mult cu istoria multor state din Asia și Africa. Indonezienii au suferit veacuri de-a rîndul asuprirea colonială, au luptat, au suferit, și au sperat. Cuvîntul „merdeca" — independență — a însemnat pentru generații de indonezieni un ideal pe care abia azi contemporanii noștri au fericirea să-l vadă transpus în realitate. La 17 august 1945, cînd bubuitul tunurilor nu încetase încă în Asia, pe harta lumii se producea o nouă schimbare: în locul indiilor Orientale Olandeze a apărut Republica de 80.000.000 locuitori ai Indoneziei.

E drept că pozițiile colonialismului olandez — economice și politice — au rămas încă destul de tari și de temut (Olanda nici nu a vrut de altfel atunci să recunoască suveranitatea noului stat). Dar primul pas, și cel mai important, fusese făcut. Luptînd pentru consolidarea independenței sale, poporul indonezian a obligat apoi pe colonialiștii olandezi să cedeze și să recunoască republica, a denunțat o serie de acorduri vechi, înrobitoare, care nu mai corespundeau timpurilor noi. Această luptă continuă și astăzi: zilele din urmă ne-au adus vestea că guvernul indonezian refuză să mai plătească unele sume datorate mai de mult Olandei drept „compensație" pentru recunoașterea independenței. Irianul de vest, parte integrantă a țării, e încă sub administrația colonială olandeză.

Dar Indonezia nu a trebuit să lupte numai împotriva colonialismului olandez. Bogățiile și așezarea ei strategică au trezit și poftele trusturilor americane care au încercat s-o ademenească în blocul agresiv al pactului S.E.A.T.O. Poporul indonezian nu a vrut să schimbe însă cătușele olandeze cu cele americane sau engleze. Refuzul de a adera la politica „de pe poziții de forță" promovată de puterile occidentale, și aderarea ei la politica de coexistență pașnică și de luptă consecventă împotriva colonialismului (Indonezia a fost una din inițiatoarele conferinței de la Bandung), au adus faimă Indoneziei, i-au ridicat prestigiul în lume și îi îngăduie să lupte cu succes pentru avîntul economic al țării. Pentru a aprecia starea de spirit a populației se cuvine amintit votul masiv pe care, la ultimele alegeri, indonezienii l-au adus partidelor anticolonialiste. Guvernul Harahap, exponent al partidului reacționar Masjumi, a fost silit să cedeze locul unui cabinet mai reprezentativ.

În străduința de a lichida înapoierea economică și socială moștenită de la colonialiști, Indonezia se bucură de înțelegerea și simpatia multor țări, inclusiv a țării noastre. Spre Geacarta pleacă tractoare, utilaj petrolifer și alte mărfuri românești iar la noi sosesc în schimb mărfuri indoneziene. Relațiile prietenești se dezvoltă și acest lucru nu poate decît să ne bucure.

La aniversarea a 11 ani de la proclamarea Republicii Indonezia, adresăm un călduros salut poporului indonezian și îi urăm succes deplin în lupta sa pentru pace, pentru dezvoltarea economiei naționale.

Consfătuirea constructorilor de mine din orașul Krasnîi Luci

KRASNII LUGI (Regiunea Voroșilovgrad) 16 (Agerpres). — TASS transmite: La 15 august pe șantierul minei „Novo-Pavlovskaia" din orașul Krasnîi Luci a avut loc o consfătuire a constructorilor de mine — muncitori de la brigăzi de înaintări, armatori, betoniști, mecanizatori, conducători de șantiere și de trusturi, activiști de partid.

În cadrul acestei ședințe au fost examinate posibilitățile de a accelera darea în exploatare a noilor mine carbonifere și a locuințelor pentru mineri, de a ieftini și îmbunătăți calitatea construcțiilor.

La lucrările conferinței au participat N. S. Hrușciov, prim secretar al C.C. al P.C.U.S. și A. I. Kiricenko, prim secretar al C.C. al P.C. din Ucraina.

La moartea lui Bertold Brecht

BERLIN (Agerpres). — A.D.N. transmite: După cum s-a anunțat, la 14 august a încetat din viață în urma unui atac de inimă Bertold Brecht, scriitor cu renume mondial, unul din cei mai mari dramaturgi ai timpului nostru. Pentru activitatea sa literară el a fost distins în 1951 cu Premiul Național și în 1954 cu Premiul Internațional Stalin „Pentru întărirea păcii între popoare". El a fost unul din cei mai activi membri ai Consiliului Mondial al Păcii, președinte al Clubului scriitorilor germani din răsărit și apus, și membru al Academiei germane de arte.

Bertold Brecht s-a născut la 10 februarie 1898 în Ausburg, el a studiat științele naturale la universitatea din München și Berlin. Primele sale piese de teatru au fost prezentate în München și mai tîrziu în Berlin.

În 1933 Bertold Brecht a emigrat în Uniunea Sovietică, apoi un timp a locuit în Suedia și Finlanda. În 1941 s-a stabilit în America, unde, după un an, a fost citat în fața „Comitetului pentru activitățile anti-americane". El s-a reîntors în Germania în 1948.

Impresiile unui deputat chilian care ne-a vizitat țara

SANTIAGO DE CHILE 16 (Agerpres). — Sub titlul „Chilieni în Romînia" ziarul chilian „El Siglo" a publicat un amplu reportaj semnat de deputatul Sergio Gonzales, care a făcut parte dintr-o delegație chiliană în vizită în Republica Populară Romînă.

Am avut prilejul, scrie deputatul chilian, să cunosc moștenirea trecutului și realizările prezentului. Am putut aprecia o parte din enorma bogăție a folclorului romînesc și unele din valorile umane care au creat aceste bogății.

Am văzut acum cum țăranii ajung pe scenele orașului pentru a-și prezenta cu mîndrie dansurile și cîntecele lor, am putut vedea și cum cultura de la oraș se răspîndește și înflorește la țară.

Gigantice rotative imprimă o serie neîntreruptă de reviste periodice și cărți, care se vînd ca pîinea caldă în fiecare cartier din orașele țării. Romînia este țara cu cele mai multe librării din cîte am cunoscut pînă acum. Există peste tot școli, teatre, ansambluri de amatori.

Pretutindeni se duce lupta pentru cucerirea bogățiilor pămîntului, pentru exploatarea subsolului, a apelor, a pădurilor. Noile lucrări de foraje exhalează bogăția neagră a petrolului, noile centrale electrice dau energie fabricilor și goapodăriilor, iar țăranul acestei Romînii noi își cîntă acum doina pe tractor...

Comedia „O scrisoare pierdută" prezentată la Buenos Aires

BUENOS AIRES 16 (Agerpres). — Revista argentiniană „Esto Es" a publicat o recenzie elogioasă asupra comediei „O scrisoare pierdută" de I. L. Caragiale, care este prezentată în momentul de față la Buenos Aires de compania de teatru particulară argentiniană „Muscara".

„În comedia sa „O scrisoare pierdută" — se spune în recenzie — Caragiale a pus la index pe toți oamenii proeminenți din Romînia de la sfîrșitul secolului trecut. Vanitatea, ambiția, corupția, imoralitatea politică, socială și administrativă au fost aduse pe scenă fără reticențe sau eufemisme.

Galeria sa de personaje este pe cît de bogată pe atît de colorată și variată. Inspirat din comedia clasică (Molière, Beaumarchais etc.) în ceea ce privește funcția socială și moralizatoare a teatrului, Caragiale aduce însă o sumedenie de nuanțe noi în ceea ce privește modul de satirizare..."

Recenzia este însoțită de un clișeu înfățișînd o scenă din piesă.

THEODOR PALLADY

Ministerul Culturii și Uniunea Artiștilor Plastici din R.P.R., anunță cu regret încetarea din viață a pictorului Theodor Pallady, maestru emerit al artei din R.P.R., unul dintre cei mai valoroși reprezentanți ai artei plastice românești.

În ziua de 16 august 1956, s-a stins din viață Theodor Pallady, unul dintre cei mai de seamă maeștri ai picturii românești.

Născut la Iași, la 24 aprilie 1871, Theodor Pallady și-a închinat întreaga viață picturii. În 1926 a primit marele Premiu Național, iar în 1956, cu prilejul împlinirii vîrstei de 85 de ani, i s-a acordat titlul de maestru emerit al artei din R.P.R.

Prin vasta sa operă, admirabil oglindită în expoziția retrospectivă, organizată de Muzeul de Artă al R.P.R. în luna iunie 1956, Pallady a adus o importantă contribuție la propășirea artei românești, evocînd, cu o rară sensibilitate în luminoase acorduri de culoare, aspectele poetice ale realității.

Patriotismul, exprimat în căldura și duioșia cu care a cîntat frumusețea priveliștilor din țara sa, nevoia de desăvîrșire, probitatea artistică, înversunarea în muncă, inteligența lucidă, sensibilitatea vibrantă și simțul armoniei, sînt calitățile majore ale artei sale, definitiv intrată în marele patrimoniu național al picturii românești.

Artiștii plastici din Republica Populară Romînă, aduc un ultim și emoționat omagiu, marelui lor înaintaș, Theodor Pallady.

G. Anghel, O. Angheluță, A. Anastasiu, C. Baba, M. Bunescu, C. Baraschi, B. Caragea, H. Catargi, A. Ciucurencu, I. Cova, M. Dărăscu, D. Ghiață, L. Grigorescu, I. Irimescu, I. Iser, I. Jalea, L. Macovei, M. H. Maxy, C. Medrea, Gh. Oprescu, J. Pershim, Al. Jean Steriadi, K. H. Zambaccian, I. Jianu, P. Comarnescu.

Corpul delictului se află depus azi vineri 17 august a.c., între orele 11—16 la sediul Uniunii Artiștilor Plastici, din Calea Victoriei nr. 155, în sala de festivități.

La orele 15 va avea loc mitingul de doliu, iar la orele 17, înhumarea la Cimitirul Bellu.

Inscrierile pentru examenul de admitere la Institutul Pedagogic „Maxim Gorki"

Institutul Pedagogic „Maxim Gorki" secția fără frecvență anunță că au început înscrierile pentru examenul de admitere care va consta din următoarele probe: limba rusă, scris-oral, limba și literatura romînă scris-oral, istoria R.P.R. oral. Se pot înscrie numai cadre didactice.

Examenul de admitere se va ține în București în localul din str. Pitar Moș nr. 13 între 10—17 septembrie 1956.

Cererile de înscriere vor fi însoțite de următoarele acte: certificatul de naștere, de studii și recomandația de la școala respectivă. Candidaților li se asigură cazarea.

ESCALĂ ÎN DELTĂ

Cu vasul policlinică „Ciprian Porumbescu"

Auzi de multe ori vorbindu-se despre „regiuni trezite la viață". O frază banală, ai spune cineva care ar privi lucrurile la suprafață. Cine a intrat însă în casa moșului, în satele maramureșene, ori a trecut oragul colibei de stuh a pescarului dobrogean, „regiunile trezite la viață" constituie o realitate de necontestat, o înfăptuire grandioasă a regimului nostru.

Delta Dunării este una din aceste regiuni, odinioară denumită „jungla romînească". În „jungla" aceasta astăzi omul este trezit la viață, învață carte, începe să cunoască și să prețuiască binefacerile culturii și civilizației.

★

De peste 10 ani, în Deltă vin oaspeți. Oamenii apelor și sfătuitorului îi recunosc. Inginerii au pari colorați și panglici de fier cu care măsoară bălțile și uscaiuli, oamenii de știință au sticluțe și saci plini cu ierburi, doctorii cutii argintii, artiștii aparate de fotografiat, pensule și vopsele. De fiecare dată cînd au apărut asemenea oaspeți, în această împărăție a apelor au avut loc evenimente însemnate. Au apărut biblioteci, cabane pescărești, mici dispensare, au început să piară țînțarii și să dispară malaria.

De puțin timp s-a petrecut un alt eveniment: pe brațul Chilia navighează un vas — deosebit de celelalte — vasul „Ciprian Porumbescu". E un vas-policlinică, cel mai nou oaspete al Deltei. Ca orice oaspete, vasul a fost primit bine, căci oamenii de aici, deși izolați pînă mai ieri de restul lumii și civilizației, sînt primitori și veseli. L-au primit bine și pentru că știu că e unul din vestitorii unei noi etape în viața ținutului lor.

★

...Am găsit vasul cînd și-a ridicat ancora din fața satului Pătlăgeanca și a pornit-o pe apele bătrînului fluviu. Și tîrziu, cînd amurgul cădea și vietățile ostroavelor osteneau, vasul a acostat la malul comunei Ceatalchioi. Luminile vasului s-au aprins și stația de radioficare a început să transmită muzică. De-abia s-a făcut legătura dintre vas și uscat că au și început să vină oamenii. Ei au fost întîmpinați și salutați de căpitanul vasului, Alexandru Popescu.

★

De la 8 dimineața pînă la 8 seara, cei 40 de oameni, medici și personal auxiliar, stau la dispoziția celor veniți pentru consultare. În cabinele instalate în sala vasului, zeci și zeci de oameni trec prin mîinile lor. Nu-i de loc ușor. Se stă îndelung de vorbă cu omul despre bolile de care a mai suferit, despre condițiile de viață, etc., căci scopul nu e numai a depista bolnavii, de a le da primele îngrijiri sau de a-i expedia pe cei bolnavi, care au nevoie de îngrijiri speciale, spre Tulcea sau București. Treaba de căpetenie a acestei expediții medicale, căci expeditie putem numi această acțiune mare la care participă cu multă dragoste atîția oameni, este de a pregăti viitoarea stare sanitară a Deltei. Care sînt bolile acestui ținut, care sînt influențele climei, ale hranei, etc. Iată întrebări la care trebuie răspuns. Spre Deltă se vor îndrepta oameni de la munte, locuitori ai țesurilor cu apă puțină, oameni obișnuiți cu alte condiții de viață. Pentru viața viitoare a Deltei trebuie luate o serie de măsuri. Măsurile acestea le vor indica în parte truda acestor oameni în halate albe, ce vor trăi timp de peste 3 luni viața oamenilor dintre brațele și bălțile Dunării, luptînd cu arșița, cu furtunile și cu alte greutăți pe care Delta le mai pune încă în calea omului.

★

Am privit fișele și rapoartele din această policlinică. Cînd în cabinetul doctorilor Crăciunoiu și Georgian intră oameni de 50 de ani și de 70 de ani și tineri voinici atinși de reumatism, medicii nu-i privesc însă ca pe niște simple fișe. Cînd la doctorul Sultana Lupașcu — femeie medic pe vas, — intră femeile, ele nu sînt simple fișe. Ci oameni vii. Pentru ei, pentru sănătatea lor și a celor care vor veni, au sosit ei aici.

În fața doctoriței Sultana Lupașcu stătea într-o dimineață o bătrînă de aproape 70 de ani, Tudora Holestenco.

— Nu știam cum arată doftorul maică, se adresă ea doctoriței. Am născut 18 copii, Mai trăiesc 10. Alții au murit cam de mici.

— Mălcuță și cum i-ai născut?

— Cum? Apoi în grădina, la butuit, la tăiat stuh. Unde m-apuca. Nu gîndeam s-ajung timpul cînd o să vină la noi pînă și spital pe apă.

Nu, femeia asta nu-i o fișe oarecare. E una din femeile care au dat naștere la atîția copii în condiții de neînchipuit pentru zilele noastre, fără să știe că o să vină vremea cînd suratele lor vor fi scutite de aceste necazuri.

Pentru pediatrii Alamiță și Alexandrian, țîncii cu păr blond și ochi albaștri reprezintă viitorul Deltei. Nu precupețesc pentru ei nici timp, nici medicamente scumpe.

A venit într-o dimineață băiețașul Lazarenco. Își luxase cu ani în urmă un picior și-i rămăsese mai mic. După un consult minuțios copilul a fost trimis cu șalupa la Tulcea pentru tratament în vederea însănătoșirii, ca el să se dezvolte normal, spre a deveni un cetățean capabil să poată înfrunte asperitățile Deltei.

Deși au trecut puține zile, de cînd expediția a început, medicii au aflat multe. Doru Mihail, fizio-radiologul, discutînd cu tovarășii lui, le-a spus:

— Aici, bacilul lui Koch n-are teren. Soarele, apa și vitamina D din pește îi e fatal.

— De 2 ani nu sînt crize de malarie în sat — au constatat interniștii.

★

Am văzut pe acești locuitori ai Deltei, voinici, blonzi, cu fața arsă de soare și bătută de vînturi, intrînd în fiecare cabinet al vasului - policlinică, răspunzînd la toate întrebările ce li se puneau. Nu arătau nici urmare în fața aparatelor curioase, nici emoție.

Prin mîna — sau mai bine spus prin fața ochilor doctorului Costin Mircescu de la O.R.L. — au trecut mulți cetățeni cu numele Sidorenco. Își aminteau că cu ani în urmă la Institutul O.R.L. din București luase parte la operarea unui pescar din Deltă cu numele ăsta. De unde era nu știa. A întrebat la întîmplare o femeie.

— Cunoști un pescar Sidorenco care a fost operat la urechi în București?

— E vecin cu mine.

Damian Sidorenco, era în baltă la pescuit. Cînd s-a întors a fost anunțat și în dimineața următoare, cînd soarele abia se deștepta Sidorenco a venit pe vasul-policlinică. De emoție își pierduse capul. Stringea mîna doctorului, întreba de ceilalți care contribuiseră la salvarea lui și iar stringea mîna doctorului. O zi întreagă a plecat și a venit iar, la acești doctori — care spunea el — „scoaie oamenii de pe patul de moarte". A povestit toată lumea în casa lui. Era foarte fericit că putea să-și arate și el recunoștința și prețuirea față de cei care-l tămăduise.

★

Medicii, felcerii, surorile, sosiți aci din toate colțurile țării, n-au pretenții la celebritate. Munca lor, strădaniile, nu așteaptă răsplată deosebită. Dar peste cîțiva ani cînd medicina noastră va cuceri multe, și Delta va fi greu recunoscută de contemporani noștri, într-un capitol oarecare dintr-o monografie sanitară se va aminti și de expediția lor cu vasul-policlinică „Ciprian Porumbescu". Se va vorbi, printre generațiile tinere de pescari dobrogeni, despre policlinica plutitoare și oamenii în halate albe, veniți să aducă sănătate. Și aceasta va fi cea mai mare răsplată.

OLGA ILIEȘ

La cererea guvernului Adenauer

La 13 august a fost adoptată o hotărîre cu privire la interzicerea Partidului Comunist din Germania

BERLIN 16 (Agerpres). — TASS transmite: După cum relatează ziarul „Neues Deutschland", într-o știre datată Karlsruhe se spune că, după cum a devenit cunoscut, Tribunalul constituțional federal a adoptat încă la 13 august hotărîrea de a interzice Partidul Comunist din Germania potrivit cererii guvernului Adenauer.

Din fundamentarea în sprijinul acestei hotăriri, scrie ziarul reiese că P.C.G. trebuie să fie interzis pentru că, luptînd împotriva serviciului militar și a remilitarizării, ar atenta la ordinea de stat a Republicii Federale.

Hotărîrea de a interzice P. C. din Germania dovedește din nou că guvernul de la Bonn, înfăptuind remilitarizarea stîrbește din ce în ce mai mult drepturile democratice. Hotărîrea Tribunalului constituțional federal dovedește de asemenea că guvernul R. F. Germane nu este interesat în reunificarea pașnică și democratică a Germaniei.

În interesul păcii, democrației și reunificării, subliniază ziarul, este necesar ca întreaga populație protestînd în masă să nu admită interzicerea P. C. din Germania.

În prezent guvernul de la Bonn pregătește deja represiunile polițienești împotriva Partidului Comunist din Germania și împotriva unor organizații progresiste de masă. În legătură cu aceasta, ziarul „Frankfurter Allgemeine", referindu-se la o știre provenită din „cercurile guvernului federal", subliniază că Schrooder, ministrul Afacerilor Interne, intenționează ca imediat după pronunțarea oficială a sentinței în procesul împotriva P.C. din Germania, să-și întrerupă concediul pentru a conduce la Bonn ap'icarea primelor măsuri împotriva P.C. din Germania.

Catastrofa minieră de la Charleroi

BRUXELLES 16 (Agerpres). — Făcînd un bilanț al catastrofei miniere de la mina din Marcinelle (Charleroi) Belgia, pînă în după amiaza zilei de 16 august agenția France Presse arată că 7 mineri au reușit să scape, 6 mineri răniți au fost scoși la suprafață din prima zi iar 94 de mineri morți prin asfixie au fost scoși pînă acum din mină. Un număr de 169 de mineri se află încă dispăruți în fundul minei.

Referindu-se la situația acestora din urmă, ministrul de stat belgian, Achille Delattre, a declarat reprezentantului agenției France Presse că „nu mai există nici o speranță de a-i găsi în viață pe cei 169 mineri îngropați".

Agenția France Presse subliniază că aceasta este prima declarație din sursă autorizată care admite că nu mai există nici o șansă de a mai găsi vreun miner în viață.

Cele mai multe ziare din occident continuă să consacre pagini întregi acestei catastrofe miniere — una din cele mai mari din istoria Belgiei. Ziarele italiene în special, publică amănunte în legătură cu soarta celor 133 mineri italieni care au fost îngropați în această mină.

Declarația ambasadei egiptene din Londra

LONDRA 16 (Agerpres). — La 16 august ambasada egipteană din Londra a dat publicității următoarea declarație: „Autoritățile egiptene care controlează Canalul de Suez declară că au constatat, că după naționalizarea Canalului o serie de piloți străini care și-au petrecut concediul în Europa, nu s-au înapoiat la posturile lor după expirarea concediului. La 14 august, 11 piloți nu au reluat lucrul. Lipsa lor a dus la o încordare neobișnuită în munca personalului care a rămas. În urma acestui fapt administrația Canalului este silită să reducă de la două la o caravană navele care se îndreaptă spre sud. La 15 august prin Canal au trecut 43 de nave. Acest număr poate fi mărit dacă va fi posibil".

Demonstrație în fața clădirii Lancaster House

LONDRA 16 (Agerpres). — După cum anunță agenția France Presse, în dimineața zilei de 16 august, înainte de deschiderea conferinței de la Londra, a avut loc o demonstrație în fața clădirii Lancaster House unde urma să se desfășoare lucrările conferinței. Un grup numeros de studenți irakieni, egipteni, indieni și din alte țări, Africa și Asia, precum și un mare număr de locuitori din Londra au înconjurat mașina premierului britanic Eden, care staționa în fața acestei clădiri.

Manifestanții purtau pancarte cu inscripțiile: „Jos mîinile de pe Suez!", „Africa și Asia sprijină Egiptul", „Canalul de Suez aparține egiptenilor", „Încetați amenințările de război!", „Încetați presiunile economice!".

Poliția londoneză a intervenit confiscînd pancartele și împrăștiind pe manifestanți.

Cocktail oferit de ministrul R.P.R. în Islanda

REYKJAVIK 16 (Agerpres). — Cu ocazia prezenței la Reykjavik a ministrului R.P.R. în Islanda, Nicolae Korcinski, acesta a oferit la 13 august un cocktail în cinstea celei de a 12-a aniversări a eliberării patriei noastre.

Au luat parte Emil Jonsson, ministrul Afacerilor Externe al Islandei, Hanibal Vladimirrson, ministrul Afacerilor Sociale, Ludovik Josephnson, ministrul Comerțului și Pescăriilor, precum și alte oficialități, membri ai corpului diplomatic, personalități din viața culturală și comercială a Islandei.

ÎN CÎTEVA RÎNDURI

● Cu prilejul împlinirii a 50 de ani, Edward Ochab, prim secretar al C.C. al P.M.U.P., a fost decorat de Consiliul de stat al R.P. Polone, cu ordinul „Steagul Muncii" clasa I pentru merite remarcabile în activitatea social politică și în construcția Poloniei Populare. (PAP).

● Ali Sabri, șeful Cancelariei președintelui Republicii Egipt, a plecat la Londra. (Agerpres).

● În timpul vizitei pe insula Corfu, președintele Tito l-a invitat pe primul ministru al Greciei, Karamanlis, să viziteze Iugoslavia. Primul ministru grec a acceptat invitația. (Iugopress).

● La 15 august la miezul nopții a început în Egipt și în toate țările arabe o grevă generală de proporții fără precedent în sprijinul naționalizării Companiei Canalului de Suez de către Egipt. (Agerpres)

Actualitatea INTERNAȚIONALĂ

Deschiderea conferinței de la Londra în problema Canalului de Suez

Ședințele din 16 august

LONDRA 16 (Agerpres). — Corespondentul special al agenției TASS transmite:

La 16 august, la ora 11 dimineața (ora Londrei) s-a deschis conferința în problema Canalului de Suez convocată din inițiativa Angliei și Franței. Conferința se desfășoară în vechea clădire Lancaster House, în apropiere de palatul Saint-James. La conferință participă delegații din 22 de țări, dintre care o parte sînt țări deținătoare de acțiuni ale Companiei Canalului de Suez, iar o altă parte formează un grup de state alese în mod arbitrar de Anglia și Franța, care dețin majoritatea acțiunilor acestei companii.

Atrage atenția absența reprezentanților Egiptului care, după cum se știe, a respins invitația deoarece conferința a fost convocată fără a fi consultat Egiptul pe care problema Canalului de Suez îl privește în mod direct.

Delegația sovietică este condusă de D. T. Șepilov, ministrul Afacerilor Externe al U.R.S.S., din delegație fac parte V. S. Semenov, I. A. Malik și G. T. Zaițev. Anglia este reprezentată de o delegație în frunte cu Selwyn Lloyd, ministrul Afacerilor Externe; Franța — de o delegație condusă de C. Pineau, ministrul Afacerilor Externe; delegația S.U.A. este condusă de J. F. Dulles, secretar de stat; delegația Indiei de K. Menon.

Conferința a fost deschisă printr-o scurtă cuvîntare de salut de A. Eden, primul ministru al Marii Britanii, care a urat succes delegaților.

Reprezentantul Angliei, Selwyn Lloyd, a fost ales președintele conferinței.

Înainte de a se trece la examinarea amănunțită a problemei care stă în fața conferinței, delegații au avut un schimb de păreri în probleme de procedură.

În cuvîntarea sa, D. T. Șepilov, șeful delegației sovietice, a declarat că la timpul cuvenit delegația sovietică va expune pe larg poziția guvernului sovietic în problema Canalului de Suez. La aceeași ședință reprezentantul U.R.S.S. a făcut o serie de observații privitoare la organizarea și ordinea desfășurării lucrărilor conferinței (cuvîntarea rostită de D. T. Șepilov se publică mai jos).

Trebuie subliniat că schimbul de păreri în problemele de procedură nu a luat mult timp și nu s-a transformat într-o discuție aprinsă. S-a bucurat de recunoașterea generală ideia exprimată de reprezentanții Indiei, Indoneziei și Ceylonului și sprijinită de delegația U.R.S.S. că această conferință, dat fiind caracterul ei insuficient de reprezentativ, nu trebuie să adopte hotărîri în problema discutată. În schimb, propunerea reprezentantului Franței de a lua hotărîri cu majoritate de voturi nu a fost sprijinită. Reprezentantul Indiei, K. Menon sprijinit de reprezentantul S.U.A., J. F. Dulles, s-a pronunțat de asemenea în sensul că actuala conferință nu trebuie să aibă o ordine de zi precisă întrucît toți delegații la această conferință cunosc țelurile și sarcinile ei.

Următoarea ședință a avut loc în cursul după amiezii de 16 august. Participanții la conferință au trecut la discutarea fondului problemei.

Reprezentanții S.U.A., Suediei, Portugaliei, Italiei și Indoneziei au expus pozițiile guvernelor lor în problema discutată.

Primul a luat cuvîntul J. Dulles, secretar de stat al S.U.A.

Unden, reprezentantul Suediei a declarat că, după părerea guvernului său, problema Canalului de Suez trebuie să fie examinată în Organizația Națiunilor Unite.

Cunha, ministrul Afacerilor Externe al Portugaliei, s-a solidarizat cu propunerea făcută de delegația S.U.A. Apoi a luat cuvîntul Abdulani, ministrul Afacerilor Externe al Indoneziei. Cuvîntarea sa a atras atenția prin modul realist de abordare a problemei și prinr-o argumentare puternică.

La propunerea reprezentantului Franței discuțiile au fost amînate pentru ședința din 17 august. El a arătat printre altele că din cauza terminării neașteptat de rapide a discuțiilor în legătură cu problemele de procedură, unele delegații vor avea nevoie de timp pentru a-și pregăti discursurile.

Următoarea ședință va avea loc în ziua de 17 august.

Procedeul convocării acestei conferințe este în contradicție cu interesele colaborării internaționale

Cuvîntarea rostită de D. T. Șepilov

LONDRA 16 (Agerpres). — TASS transmite cuvîntarea rostită de D. T. Șepilov, ministrul Afacerilor Externe al U.R.S.S., la ședința din 16 august a conferinței în problema Canalului de Suez:

Domnule Președinte, Domnilor!

Înainte ca delegațiile unei serii de state care s-au întrunit în prezent la Londra să treacă la schimbul de păreri asupra fondului problemei privind măsurile pentru asigurarea libertății navigației pe Canalul de Suez, delegația sovietică consideră necesar să facă observații referitoare la organizarea și ordinea de lucru a conferinței.

Fiind un aprător consecvent și hotărît al slăbirii continue a încordării internaționale, inclusiv în regiunea Orientului Apropiat și Mijlociu, și urmînd politica sa fermă de luptă pentru pace și de atașament față de principiile rezolvării litigiilor și conflictelor internaționale pe cale pașnică, prin tratative, guvernul sovietic a acceptat să participe la actuala conferință. Noi am venit aici cu un singur scop — să încercăm să găsim împreună cu reprezentanții altor state căile spre reglementarea pașnică a acestei probleme acute care reține atenția generală.

La momentul cuvenit delegația sovietică va expune pe larg poziția guvernului sovietic în problema Canalului de Suez. Acum intenționez să fac numai scurte observații.

În declarația sa din 9 august 1956 în problema Canalului de Suez, guvernul sovietic a arătat deja încălcările esențiale ale principiilor unanim recunoscute ale dreptului internațional în organizarea conferințelor internaționale, încălcări care au fost admise cu prilejul convocării actualei conferințe.

Regimul navigației internaționale pe Canalul de Suez a fost stabilit de convenția de la Constantinopole din 1888. Această convenție prevede printre altele consultări preliminare ale participanților ei în cazul ivirii vreunei probleme în legătură cu libertatea navigației pe Canalul de Suez.

Actuala conferință este convocată însă pe baza hotărîrii a numai doi semnatari ai convenției din 1888 — Anglia și Franța, precum și a Statelor Unite ale Americii care nu au semnat convenția. Cu celelalte state semnatare ale convenției din 1888, fără a mai vorbi de alte state interesate în navigația pe canal nu au avut loc consultări.

Este regretabil că hotărîrea a fost adoptată fără vreo consultare prealabilă cu guvernul Egiptului, deși după cum se știe, Canalul de Suez trece prin teritoriul Egiptului și se află sub suveranitatea Egiptului.

În ceea ce privește componența conferinței, este necesar ca în primul rînd să fie subliniată lipsa în rîndul invitaților a unei serii de state semnatare ale convenției din 1888.

Într-adevăr, printre semnatarii acestei convenții erau Austro-Ungaria și Germania. Succesorii de drept ai Austro-Ungariei sînt după cum se știe Austria, Ungaria, Cehoslovacia și Iugoslavia. Totuși, nici unul din aceste state nu a fost invitat la conferință.

Se spune că Ungaria și Austria ar fi renunțat la drepturile și la jurisdicția ce decurg din existența imperiului austro-ungar. Aceste afirmații nu corespund adevărului. Vă rog să studiați articolul 217 al tratatului de pace de la Trianon.

În acest articol sînt enumerate convențiile, încheiate de fosta monarhie austro-ungară, pe care Ungaria trebuie să continue să le aplice. În această enumerare este amintită convenția cu privire la Canalul de Suez din 29 octombrie 1888. Același lucru se prevedea în articolul 234 al tratatului de pace de la Saint-Germain cu privire la Austria.

Nu se poate să nu amintim de asemenea de Cehoslovacia care se întinde pe o parte însemnată a teritoriului fostei Austro-Ungarii. Iugoslavia a confirmat oficial că ea este moștenitoarea legală a drepturilor fostei monarhii austro-ungare, care decurg din convenția menționată.

În ceea ce privește Germania, a fost invitată numai o parte a ei — Republica Federală Germană, dar n-a fost invitată cealaltă parte a Germaniei — Republica Democrată Germană. Aceasta nu poate fi considerat ca ceva normal.

Lipsa de la conferință a unei puteri atît de mari ca Republica Populară Chineză, nu poate să nu scadă prestigiul internațional și greutatea acestei conferințe.

Nu există nici un temei pentru a priva de participarea la conferință în problema libertății navigației pe Canalul de Suez, statele arabe. Din punct de vedere teritorial ele sînt vecine apropiate cu Egiptul. Din punct de vedere politic și economic ele sînt profund interesate în reglementarea justă a problemei Suezului, în funcționarea neîntreruptă a canalului. La conferință nu au fost însă invitate țările arabe: Siria, Liban, Arabia Saudită, Iordania, Sudan, Libia, Yemen, Maroc, Tunisia.

La conferință nu au fost invitate de asemenea state maritime, care folosesc pe scară largă Canalul de Suez, ca Polonia, Bulgaria, Romînia, Birmania, Finlanda.

Pentru a concretiza, îngăduiți-mi să citez cîteva fapte și cifre. Salutăm în mod sincer participarea la actuala conferință a reprezentanților Etiopiei și Pakistanului și considerăm aceasta cu totul normal. Tonajul total al navelor care au trecut prin Canalul de Suez în 1955 sub pavilionul Etiopiei a reprezentat 26.324 de tone, iar sub pavilionul Pakistanului — 150.466 de tone. Pentru ce însă în cazul acesta nu a fost invitată Arabia Saudită, sub al cărui pavilion au trecut în anul 1955 prin Canalul de Suez nave cu un tonaj total de 382.957 tone? De ce nu sînt reprezentate Polonia, Iugoslavia, Cehoslovacia? Tonajul navelor care au trecut prin Canalul de Suez în același an este după cum urmează: sub pavilion polonez — 836.427 de tone, sub pavilion iugoslav — 180.380 de tone, sub pavilion cehoslovac — 118.161 tone.

Este incontestabil, așa dar, că la stabilirea componenței participanților la actuala conferință s-a dat dovadă de o vădită tendențiozitate.

În nota guvernului englez din 3 august 1956 se arată că la rezolvarea problemei componenței conferinței s-au luat în considerație două criterii: în primul rînd participarea la conferința din anul 1888; în al doilea rînd, interesul cel mai mare în folosirea canalului. În realitate însă, aceste două criterii n-au fost respectate ceea ce a provocat protestele întemeiate ale unei serii de state. Toți au cunoștință de pildă, de declarațiile corespunzătoare ale guvernelor Iugoslaviei, Ungariei, Republicii Dimocrate Germane, Poloniei și ale altor state.

Ținîndu-se seama de stipulațiile convenției în 1888, ar fi fost mai just să se aleagă ca loc al acestei conferințe Cairo. Înșirîșit, data convocării conferinței a fost stabilită de asemenea fără a se ține seama de considerentele statelor interesate.

Domnilor! Ținînd seama de aceste fapte nu se poate să nu se recunoască că cu prilejul convocării actualei conferințe s-au admis o serie de încălcări serioase ale drepturilor legitime a multor state suverane, că procedeul convocării acestei conferințe este în contradicție cu interesele și principiile colaborării internaționale care stau la baza conținutului Cartei Organizației Națiunilor Unite.

Guvernul sovietic a atras la timp atenția asupra acestui fapt și a formulat o serie de propuneri a căror adoptare ar da actualei conferințe un caracter reprezentativ. Regretăm că eforturile noastre nu au găsit sprijin din partea guvernului englez.

Delegația sovietică nu poate să nu remarce caracterul nesănătos al împrejurărilor în care a decurs pregătirea în vederea actualei conferințe. Avem în vedere asemenea fapte care contravin principiilor pașnice ale O.N.U. ca aplicarea de sancțiuni economice de către unele țări, amenințările cu forța armată, demonstrațiile militare, chemarea rezerviștilor etc.

Caracterul tendențios al alegerii componenței conferinței: convocarea

Cuvîntarea rostită de J. F. Dulles

LONDRA 16 (Agerpres) — TASS transmite expunerea cuvîntării rostite de J. F. Dulles în ședința din după-amiaza zilei de 16 august a conferinței de la Londra.

Referindu-se la hotărîrea Egiptului de a naționaliza Compania Canalului de Suez, Dulles a declarat că „există toate motivele ca guvernul egiptean să-și construiască și să-și întărească țara prin toate măsurile potrivite atît din punct de vedere material cît și din punct de vedere moral". Secretarul de stat al S.U.A. a afirmat de asemenea că Egiptul ar putea acum „prin numeroase metode camuflate să încetinească, să îngreuneze și să facă necorespunzătoare trecerea prin Canal a vaselor și încărcăturilor acelor țări împotriva cărora va dori să aplice discriminări din considerente politice naționale. Egiptul apucă mîinerii unei sănii cu care poate distruge viața economică a multor națiuni".

În legătură cu reglementarea problemei Canalului de Suez, Dulles a propus un plan, la baza căruia, potrivit spuselor lui, ar trebui să stea următoarele principii:

1) Canalul trebuie administrat în mod eficace ca o cale de apă internațională liberă și sigură, în conformitate cu principiile convenției din 1888 cu privire la Canalul de Suez.

2) Administrarea Canalului nu trebuie să fie influențată de vreo politică națională, indiferent de unde ar proveni ea.

3) Trebuie să fie recunoscute și satisfăcute toate drepturile și interesele legitime ale Egiptului în legătură cu Canalul și administrarea lui, inclusiv un venit adecvat și echitabil.

4) Trebuie luate măsuri pentru plata unor despăgubiri echitabile Companiei Canalului de Suez.

Suezul — mică istorie a unei mari afaceri (II)

● Franța nu sapă numai Canalul... ● Munca e a egiptenilor, cîștigul al străinilor ● S-au unit două mări — s-au despărțit două continente

Reîntors la țară după ce fusese în centrul cronicilor mondene și de scandal din Madrid și Roma, Cairo și Rotterdam, Ferdinand de Lesseps pare a renunța la cariera diplomatică pentru a se dedica vieții tihnite de agricultor într-un sat din departamentul Berry. Dar viața campestră nu constituie decît răgazul pe care de Lesseps — cel care începuse la 20 de ani o carieră diplomatică prodigioasă, cel care nu-și epuizase nici pe departe capacitățile de intrigă și nu-și potolise nici setea de glorie și de putere, și-l acordă pentru a pune la punct noile sale planuri. Căci privind seara din pridvorul casei dunga singerie a orizontului, de Lesseps se gîndește la Suez...

Socoteli bune dar... tardive

Sîntem în 1855. Parisul trăiește zilele pline de fierbere ale Expoziției internaționale, prilej de întîlnire a oamenilor de știință, a inventatorilor, a inginerilor cu nume celebre. Într-o sală mare pe Rue de la Victoire, s-au adunat membrii Comitetului de studiu pentru Canalul de Suez. În delegația franceză se remarcă bancherul Dufour, inginerul Talabot, Enfantin, cunoscut om al bisericii... Anglia a trimis o glorie națională, pe Robert Stephensohn — constructorul locomotivei cu aburi. E prezent și un inginer despre care se știe că a lucrat cu pasiune la elaborarea unor proiecte ale Canalului de Suez, austriacul A'ois von Negrelli. După dezbateri îndelungate, Comitetul ajunge la hotărîrea să-i încredințeze lui Ferdinand de Lesseps o misiune considerată dificilă: obținerea din partea sultanului Turciei — care stăpînea pe atunci Egiptul — a permisiunii pentru săparea Canalului de Suez. Erau luate în considerare ambiția lui de Lesseps (ambiție care făgăduia să învingă orice piedici), legăturile sale de rudenie — prin împărăteasa Eugenia — cu împăratul Franței, Napoleon al III-lea (cena ce constituia un sprijin de preț stigiu în caz de nevoie) și însfîrșit dragostea Porții Otomane și a slujitorilor ei pentru bani (fapt care avea să joace o importantă hotărîtoare!). Socotelile Comitetului pentru Canalul de Suez erau într-adevăr bune. Numai că discutînd, membrii Comitetului nu știau că hotărîrea lor era întrucîtva... tardivă. Căci făcîndu-le o frumoasă surpriză, dintr-o cameră alăturată de Lesseps, își făcu apariția zîmbind sardonic. El purta cu sine un document plin cu inscripții arabe: era aprobarea „personală" pentru construirea Canalului de Suez, obținută de la Said Pașa, viceregele imperiului otoman în Egipt, „Agricultorul" folosise din plin relațiile și capacitățile sale de om de afaceri...

Reprezentantul Angliei părăsește furios ședința. La Londra, lordul Palmerston se agită, amenință, imploră, dar faptele sînt încăpățînate: datorită manevrelor lui de Lesseps, Franța va săpa Canalul de Suez și, odată cu asta pozițiile Marii Britanii în această parte a lumii... În drumul de la Londra spre India, francezul Ferdinand de Lesseps își instalează cartierul său general. În duminica Paștilor anului 1859 primele hîrleț se afundă în pămîntul nisipos: începe construirea Canalului de Suez...

Bursa din Paris cotează sîngele egiptean

Pentru cei ce cercetează, fie chiar și sumar, istoria construirii Canalului de Suez, un lucru apare limpede: Canalul este opera miilor egiptene. Prost hrăniți, cu mijloace care la mijlocul secolului al XIX-lea nu se deosebeau prea mult de mijloacele folosite la construirea piramidelor, mînați cu bice și secerați de boli, țăranii egipteni săpau metru cu metru Canalul care avea să îmbogățească pe străini... Ei au avut de suportat nu numai razele arzătoare ale soarelui ci și atacurile triburilor de beduini, pe care englezii îi ațîțau împotriva lor. Oamenii mureau ca muștele. Curînd sate întregi din regiunea Canalului rămîn pustii, nisipul astupă drumurile și acoperă casele în care locuitorii nu se vor mai întoarce niciodată. Oasele lor vor căptuși albia Canalului. Cifra morților este ascunsă celor din Europa, dar avea să devină cunoscută mai tîrziu: 120.000 de egipteni au pierit săpînd drum apelor prin istmul de Suez.

În timpul acesta bursa din Paris cunoaște o activitate febrilă. Speculanții se pricep cum nu se poate mai bine să prefacă sudoarea și sîngele oamenilor în aur sunător. Iar cu zornăitul aurului ei acoperă ecoul suferințelor felahilor care sapă într-una, zi după zi, lună după lună, an după an...

Curînd însă steaua norocoasă a celor interesați în afacerea Suez începe să pălească. Banii sînt pe sfîrșite. Activitatea ascunsă a agenților englezi începe să dea roade. Adesea lucrările trebuie întrerupte. Încercînd să dea Franței o lovitură de grație Anglia nu cruță nici un efort. Ea nu și-a spus încă ultimul cuvînt.

Încă în 1554 Anglia obținuse concesiunea construirii unei căi ferate între Alexandria și Suez. Diplomația engleză e încă influentă la Constantinopole, agenții englezi lucrează neobosiți. Și astfel în 1863 Londra dezvăluie marele secret: aprobarea dată lui de Lesseps de către Said Pașa este valabilă numai dacă sultanul de la Constantinopole o aprobă la rîndu-i. Dar Said Pașa, pe care de Lesseps îl făcuse părtaș al afacerii Suez și care astfel deținea 177.000 de acțiuni ale societății, nu era dispus să cedeze ușor! Englezii cereau declararea concesiei drept ilegală și anularea ei. Dar intervențiile francezilor și ale lui Said Pașa s-au dovedit mai tari: după cîteva luni, sultanul își dă în sfîrșit consimțămîntul pentru construirea Canalului.

Serbări fastuoase cu visteria goală

Poarta otomană pune însă niște „condiții" care înfurie grozav pe de Lesseps: ca Egiptul să nu mai furnizeze muncitori, ca o serie de privilegii acordate companiei să fie anulate, etc... Lesseps se plînge atunci așa-numitului „arbitraj internațional": „arbitru" a fost ales însuși împăratul Franței, Napoleon al III-lea, ruda lui Ferdinand de Lesseps... Cum era și de așteptat, împăratul Franței s-a dovedit cît se poate de „imparțial". Simulînd restituirea către Egipt a pămînturilor acaparate de Compania de Suez, arbitrul imperial a hotărît ca guvernul egiptean să plătească pentru această „restituire" 30.000.000 de franci, precum și alte 14.000.000 de franci pentru canalul ce aducea spre Suez apa din Nil, canal construit de egipteni. Pentru a acoperi aceste sume, guvernul egiptean a contractat împrumuturi la băncile engleze și franceze, care ținînd seama de presanta nevoie de bani a Egiptului au avut grijă să pună condiții înrobitoare.

Dar stoarcerea Egiptului încă nu se terminase. Mai exista un prilej care nu trebuia scăpat: cel al inaugurării Canalului de Suez.

În ziua de 17 noiembrie 1869, zi fixată pentru inaugurare, bedulnii din aproape întreaga peninsulă arabică sînt aduși cu forța să alcătuiască mulțimea care se va pleca la picioarele suveranilor europeni veniți să-și oglindească strălucirea în apele noului canal. Sînt prezenți împăratul Franz Iosef al Austro-Ungariei și binenințeles împărăteasa Eugenia a Franței. Cronicarii vremii s-au întrecut în a descrie momentul (pregătit cu dibăcie de Ferdinand de Lesseps) în care, pe o cămilă albă, împărăteasa Franței însoțită de împăratul Austriei își face intrarea în Ismailia.

Serbările au fost în adevăr fastuoase. Încă de mult Giuseppe Verdi pregătise în vederea inaugurării Suezului opera sa „Aida" ale cărei arii și marșuri triumfale aveau să răsune în această seară în fastuosul teatru din Cairo special construit. Îmbrăcați în fracuri luxoase erau prezenți diplomați ai tuturor principalelor țări europene. Lipseau diplomații unei singure puteri: ai Angliei.

În lebra mondenă a inaugurării, conducătorii egipteni au avut desigur momente de groază gîndindu-se la ce ascundea această strălucire: visteria goală a țării. Construirea Canalului, „despăgubirile" și serbarea de inaugurare costaseră o sumă fantastică: 400.000.000 de franci!

Exploatînd munca poporului egiptean care realizase o construcție măreață, Compania de Suez — operă a Franței — secătuise finanțele egiptene lăsînd un gol imens și perspective sumbre.

Atunci, primul ministru al Angliei, Disraeli, găsi că e timpul să profite de situație.

R. ȚIULESCU

SPECTACOLE

TEATRE: *Municipal* (Grădina de vară — „Boema") 20: Chiolc grădinărului; *Tineretului* (Grădina de vară — „Filimon Sîrbu") 20,30: Mult zgomot pentru nimic; *Evreese de Stat* (grădina de vară din str. Mircea Vodă 5) 20: Hai să iubim; *Teatrul de vară „23 August"* 19,30: Spectacol dat de echipele premiate în cadrul celui de al IV-lea concurs pe țară al echipelor artistice de amatori din cămine culturale și case de cultură raionale; *Teatrul de stat — Sibiu* (Teatrul de vară „N. Bălcescu") 20: Harap Alb; *Teatrul de stat — Orașul Stalin* (Sala Studio): 20,30: Nota zero la purtare; *Teatrul de varietăți* 20,30: Sofia — București.

CINEMATOGRAFE: *Filimon Sîrbu, București, T. Vladimirescu, 1 Mai:* Roșu și negru (seria I-a); *Patria, I. C. Frimu, Înfrățirea între popoare, Gh. Doja, 8 Martie:* Roșu și negru (seria II-a). *Magheru, V. Alecsandri, Elena Pavel, Dacia, Al. Popov, Miorița, Libertății:* Iartă-mă; *G. Coșbuc:* Contele de Monte Cristo (seria I-a); *Lumina, Moșilor:* Contele de Monte Cristo (seria II-a); *Central, Unirea:* Mîine va fi prea tîrziu; *Victoria, Munca, V. Roaită:* Chitarele dragostei; *Tineretului:* Casa mult visată; *Maxim Gorki:* Tăunul; *Timpuri Noi:* Leningrad; Cîntece vesele; *Băiețașul vrăjit; Grivița:* Umbre în port; *Cultural:* Dragoste pierdută; *C. David:* Hamlet; *Al. Sahia:* Infidelele; *Carpați:* Carola Lamberti; *Aria:* Ali Baba și cei 40 de hoți; Completare: N. Grigorescu; *23 August:* Casanova; *Donca Simo:* Bancnota de 1.000.000 lire sterline; *Ilie Pintilie:* Orizonturi fără sfîrșit; *Popular:* Bel-Ami; *M. Eminescu:* Liliacul; *Volga:* Vagabondul (seria II-a); *8 Mai:* Poveste neterminată; *N. Bălcescu:* Serenada străzii; *Olga Bancic:* Poemul pedagogic; *Aurel Vlaicu:* Amanții din Toledo.

Timpul probabil

Institutul Meteorologic Central anunță pentru zilele de 18, 19 și 20 august următorul timp probabil:

În București: Vremea relativ frumoasă la început apoi devine din nou ușor instabilă, cînd vor cădea averse de ploaie, Vînt slab. Temperatura staționară.

În țară: Vremea relativ frumoasă la început, apoi devine din nou instabilă, cînd vor cădea averse de ploaie mai întîi în vestul țării apoi și în rest. Vînt în general slab. Temperatura staționară. Minimele vor oscila între 5—15 grade iar maximele între 18—28 grade.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA Piața Scînteii — Tel. 7.60.10—7.60.20. Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".